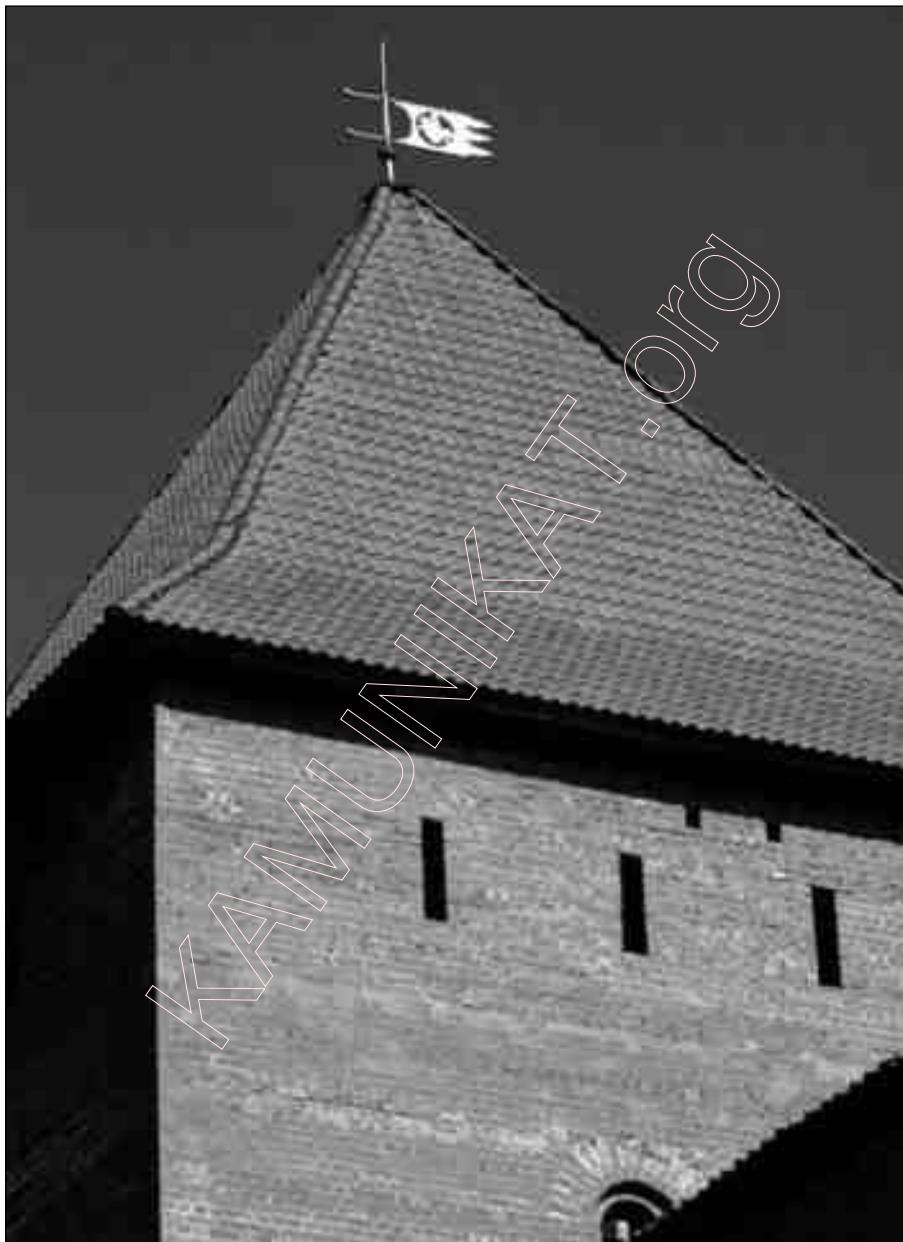

Беларускія Ведамасьці

НЬЮ-ЁРК – ВАРШАВА, студзень-люты 2007 г.

(Фота Р. Трубчака)

Лідзкі замак.

А. ЛУКАШЕНКА МУСІЦЬ АДКАЗВАЦЬ ЗА ФАЛЬСІФІКАЦЫЮ ПРЭЗЫДЭНЦ- КІХ ВЫБАРАЎ 19 САКАВІКА 2006 г.

19 студзеня 2007 г. Сойм Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ перадаў у Вярхоўны суд Рэспублікі Беларусь заяву. У заяве Сойм паставіў патрабаваныне аб узбуджэнні крымінальнай справы па факту фальсіфікацыі апошніх прэзыдэнцкіх выбараў. Аб фальсіфікацыі 23 лістапада

пада 2006 года паведаміў Аляксандар Лукашэнка падчас прэс-канфэрэнцыі для ўкраінскіх журналістаў.

Па гэтаму факту 10 сінтября 2006 г. Сойм прыняў адмысловую пастанову, ў выкананыне якой была пададзена заява ў Вярхоўны суд.

ПАСТАНОВА *Аб пытаныні ўзбуджэнні крымінальнай справы па факту фальсіфікацыі выбараў*

23 лістапада на прэсавай канфэрэнцыі з украінскімі журналістамі кіраўнік выканайчай улады Беларусі Аляксандар Лукашэнка заявіў, што

ён і ягоная ўлада сфальсіфікавалі выбары прэзыдэнта на Беларусі, якія адбываліся 19 сакавіка гэтага году. Выказынік назваў свае лічбы і адсоткі сфальсіфікованых галасоў, якія сьведчаць аб праведзеных маніпуляцыях.

У сувязі з гэтым Сойм Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ пастанаўляе:

1. Выступіць заяўнікам перад Вярхоўным судом Беларусі па пытанні ўзбуджэння крымінальнай справы па факту фальсіфікацыі вынікаў галасавання на прэзыдэнцкіх выбарах кіраўніком выканавчай улады грамадзянінам Лукашэнкам Аляксандрам Рыгоравічам. 2. Падрыхтоўку і падачу іскавай заявы і давер выступаць ад імя Сойму Партыі БНФ даручыць кіраўніцтву Партыі БНФ з правам подпісу намеснікам старшыні Партыі Юрыем Белен'кім .

Сойм Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ і Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне”

10 сіненясня 2006 г., г. Менск

* * *

У Вярхоўны суд Рэспублікі Беларусь

Заяўнік: Сойм Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ Падаручэнні Сойму намеснік Старшыні Партыі Юры Белен'кі

Заява

23 лістапада 2006 года Аляксандр Лукашэнка, які займае вышэйшую службовую пасаду ў дзяржаве, падчас прэс-канферэнцыі для ўкраінскіх журналістаў агучыў інфармацыю наступнага зместу:

„...Да, последние выборы мы сфальсифицировали. Я уже западникам это говорил. За президента Лукашенко проголосовало 93,5 процента. Говорят – это не европейский показатель. Мы сделали 86. Это правда было. И если сейчас начать пересчитывать бюллетени, то я не знаю, что с ними делать вообще. До выборов нам говорили, что если будут примерно европейские показатели на выборах, то мы ваши выборы признаем. Мы собирались сделать европейские показатели. Но тоже, видите, не получилось. Запад пообещал, что если итоги будут европейские, то все будет нормально. Сделали европейские – ненормально.”

Этая інфармацыя была агучана па Беларускім тэлебачанні падчас прямой трансляцыі прэс-канферэнцыі і распаўсюджана сродкамі масавай інфармацыі, у tym ліку агенцтвам БелаПАН (http://naviny.by/tubrics/politic/2006/11/23/ic_news_112_262647/) і газетай „Народная Воля” №№192-193 за 1 снежня 2006 г.

Ставім патрабаванне аб узбуджэнні крымінальнай справы ў сувязі з паведамленнем А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзідэнцкіх выбараў, якія адбыліся 19 сакавіка 2006 г. Паведамленне А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзідэнцкіх выбараў, якія адбыліся 19 сакавіка 2006 г., ўтрымлівае прямое парушэнне артыкула 192 „Парушэнне заканадаўства аб выбарах, рэфэрэндуме або адкліканні дэлутата” і артыкула 424 „Злоўжыванне ўладай або службовымі паўнамоцтвамі.” Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь.

Грубае парушэнне А. Лукашэнкам заканадаўства Рэспублікі Беларусь нанесла вялікія страты дзяржаўным інтарэсам. Парушэнне агульна-прызнаных міжнародных нормаў правядзення демакратычных выбараў стала адной з прычынаў скасавання ў 2006 годзе гандлёвых прэферэнцыяў для Беларусі з боку краінай Эўразіі і Канады.

Дадатак: Аудыёкопія паведамлення А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзідэнцкіх выбараў, якое агучана 23 лістапада 2006 года падчас прэс-канферэнцыі для ўкраінскіх журналістаў, на магнітным носібіце (дискета).

19 студзеня 2007 г.

Юры Белен'кі

**Матэрыял падрыхтаваны інфармацыйнай камісіяй
Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ**

**ПАТРАБАВАНЬНЕ АБ АДКАЗНАСЦІ
ЗА ФАЛЬСІФІКАЦЫЮ ВЫБАРАЎ**

11 лютага 2007 г. Сойм Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ разгледзеў адказ Вярхоўнага суду Рэспублікі Беларусь на сваю заябу, ў якой ставіў патрабаванье аб узбуджэнні крымінальнай справы ў сувязі з паведамленнем А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзыдэнцкіх выбараў 19 сакавіка 2006 г. (Прыводзім копію ліста Вярхоўнага суду)

Вярхоўны суд пры наяўнасці парушэння заканадаўства мае неабходную кампетэнцыю накіраваць заяву ў ворганы крымінальнага перасыду. Прагэта было заяўлена намеснікам старшыні Партыі Сяргеем Папковым 19.01.2007 г. на прыёме ў суддзі Вярхоўнага суда пры перадачы заявы. Аднак Намеснік старшыні Вярхоўнага суда Шкурдзюк Ж.Б. даў фармальны адказ.

У прадаўжэнні гэтай справы Сойм Партыі прыняў рашэнне накіраваць у Пракуратуру Рэспублікі Беларусь заяву наступнага зъместу:

У Пракуратуру Рэспублікі Беларусь

Заяўнік:

Сойм Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

Падаручэнні Сойму намеснік Старшыні Партыі

Юры Белен'кі

г. Мінск, вул. Цікоцкага, д. 2, кв. 419

Заява

У адпаведнасці з арт.10 Закона „Аб Пракуратуре Рэспублікі Беларусь” заявляем аб наяўнасці пракурорскага рэагавання і прыніціці мераў у сувязі з грубым парушэннем заканадаўства сутнасць якога ў наступным:

23 лістапада 2006 года Аляксандр Лукашэнка, які займае вышэйшую службовую пасаду ў дзяржаве, падчас прэс-канферэнцыі для ўкраінскіх журналістаў агучыў інфармацыю наступнага зместу: „...Да, последние выборы мы сфальсифицировали. Я уже западникам это говорил. За президента Лукашенко проголосовало 93,5 процента. Говорят – это не европейский показатель. Мы сделали 86. Это правда было. И если сейчас начать пересчитывать бюллетени, то я не знаю, что с ними делать вообще. До выборов нам говорили, что если будут примерно европейские показатели на выборах, то мы ваши выборы признаем. Мы собирались сделать европейские показатели. Но тоже, видите, не получилось. Запад пообещал, что если итоги будут европейские, то все будет нормально. Сделали европейские – ненормально”.

Этая інфармацыя была агучана па Беларускім тэлебачанні падчас прямой трансляцыі прэс-канферэнцыі і распаўсюджана сродкамі масавай інфармацыі, у tym ліку агенцтвам БелаПАН (http://naviny.by/tubrics/politic/2006/11/23/ic_news_112_262647/) і газэтай „Народная Воля” №№192-193 за 1 снежня 2006 г.

Паведамленне А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзыдэнцкіх выбараў, якія адбыліся 19 сакавіка 2006 г., ўтрымлівае прямое парушэнне артыкула 192 „Парушэнне заканадаўства аб выбарах, рэфэрэндуме або адкліканні дэлутата” і артыкула 424 „Злоўжыванне ўладай або службовымі паўнамоцтвамі.” Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь.

Грубае парушэнне А. Лукашэнкам заканадаўства Рэспублікі Беларусь нанесла вялікія страты дзяржаўным інтарэсам. Парушэнне агульна-прызнаных міжнародных нормаў правядзення демакратычных выбараў стала адной з прычынаў скасавання ў 2006 годзе гандлёвых прэферэнцыяў для Беларусі з боку краінай Эўразіі і Канады.

Пытаныне аб адказнасці за грубае парушэнне заканадаўства намі было пастаўлена перад Вярхоўным судом Рэспублікі Беларусь 19 студзеня 2007 г. Суд не адмаўляе наяўнасці парушэння заканадаўства спадаром А. Лукашэнкам А.Г., аднак не прыняў мераў для вырашэння пытаныня ў адпаведнасці з сваёй кампетэнцыяй і даў фармальны адказ.

Дадаткі:

1. Аудыёкопія паведамлення А. Лукашэнкі аб яго ўдзеле ў фальсіфікацыі вынікаў прэзыдэнцкіх выбараў, якое агучана 23 лістапада 2006 года

Банк звяза ам же соймы Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ
аб члубніческім кримінальнай справы па яе пачатку гашэння на выбарах 19
сакавіка 2006 г., пакінутага без західненіем у судзе з тым, што прыз'яўленыя
пытаць не ўважаюцца ў канстаташчыню Вярхоўнага Суда.

Галоўны юрыст

Народны
Старшыня
Вярхоўнага Суда
Рэспублікі Беларусь

Штурнек Е.І.

Адказ Вярхоўнага Суда. 23.01.2007.

падчас прэс-канфэрэнцы для ўкраінскіх журналістаў, на магнітным носбіце (дыскета). 2. Копія заявы ў Вярхоўны суд Рэспублікі Беларусь. 3. Копія адказу Вярхоўнага суда Рэспублікі Беларусь. 4. Выпіска з пратаколу паседжання Сойму Кансэрватыўна-Хрысціянской Партыі – БНФ.

11 лютага 2007 г.

Юры Белен'кі

14 лютага 2007 г. заява накіраваная ў Прокуратуру Рэспублікі Беларусь.

**Інфармацыйная камісія Кансэрватыўна-Хрысціянской
Партыі – БНФ**

14.02.2007 г.

НЕБЯСЬПЕКА ДЛЯ БЕЛАРУСІ

Мінүт месяц пасыля нафта-газавай сваркі пущінскага рэжыму з Лукашэнкам. Мы бачым пэўныя перамены ў фразэалёгіі Масквы і рэжыму на Беларусі і шчыльную дымавую заслону ў так званых СМІ. Тут важна рэальная бачыць, што адбываеца і не палічыць фразэалягічную траскатню за сапраўднасць.

Генеральная лінія Крамля на ўлучэнні Беларусі ў склад Рәсей застаецца нязменнай, гэтак жа як і тактыка „інтэграцыі” і так званай „саюзной дзяржавы”. Застаецца таксама ідэя-фікс Лукашэнкі заніць пасад у Крамлі і пакіраваць імпэрыяй. Тому палітыку „інтэграцыі” і „саюзной дзяржавы” рэжым таксама падтрымлівае і будзе падтрымліваць. Дзеяньні Масквы па інкарпацыі Беларусі цалкам узгоднены з Лукашэнкам і разъвіваліся па трох асноўных накірунках:

- прывязка беларускай эканомікі і гандлю да расейскай эканомікі і да за-
лежнасці ад расейскіх энергетычных рэсурсаў;
- пераняцце інфармацыйнага контролю пад палітыкай і працэсамі ў Бе-
ларусі шляхам аб'яўлення так званай „саюзной дзяржавы” (аб'явіл ў сьнежні 1999 г.) і сфермаваныя структураў гэтага палітычнага фантому,
дзе расейская бюракратыя і расейская разьведка стварылі цэлы аппарат;
- стварэнне і арганізацыя ў Беларусі прарасейскай палітычнай эліты і
наступнае выкарыстаныне яе для падтрымання (ці перамены) прамас-
коўскай ўлады (пад выглядам „дэмакратызацыі” рэжыму).

Ёсьць яшчэ чацвёрты стратэгічны і звойсдны накірунак расейскай
палітыкі на Беларусі – гэта паставанне, пасыядоўнае і неперапыннае вы-
нішчэнне беларускай мовы, беларускай асьветы, адукцыі, навукі, гісто-
рыі, усяго беларускага этна-культурнага існавання. Этацыд і русіфіка-
цыя (якія ў 1920-1940-х гг. ператварыліся ў генацыд) – гэта асноўная лінія
рускай палітыкі на Беларусі, на якой выбудоўваюцца ўсе астатнія.

Спэцифічным у гэтай ціяперашній імпэрскай палітыцы зьяўляеца тое,
што ажыццяўляеца яна пры канкрэтным удзеле і дапамозе немцаў, якія
ўклочыліся ў яе ў канцы 1996 г. і ўзялі на сябе ў асноўным трэці накіру-
нак нішчэння Беларусі (г. зв. стварэнне кампрадорскай ненацыянальнай
палітычнай эліты). Сумесныя дзеяньні рэжыму, гансвікай, цапфаў, фрыкаў
і КГБ-ФСБ мелі нядобрая вынікі – быў стлумлены нацыянальны грамадзкі

Беларусь за кратамі (Віцебск).

(Фота Я.Ляўчук)

ўздым 1996-97 гг., расколаты Беларускі Народны Фронт „Адраджэнне” і
створана неадраджэнская (не накіраваная на нацыянальную ідэю) псэуда-
апазыцыя.

Уздел немцаў у расейскай імпэрскай палітыцы съведчыць пра геапалі-
тычныя характар канфлікту змагання за Беларусь, паказвае на вельмі
сур'ёзную пагрозу нашай дзяржаўнай незалежнасці і нацыянальнаму
існаванню (паўтараеца сітуацыя канца 18-га стагоддзя, калі расейцы зь
немцамі ліквідавалі Вялікае Княства Літоўскага). Мушу дадаць, што нядай-
няя газавая вайна Пуціна супраць Беларусі таксама была распрацаваная і
пачатая пад упрыгожэннем немцаў, пра што выразна выказваўся Г. Шродэр 18-га
студзеня ў Бэрліне на „расейска-германскай сустрэчы” пад назовам „Стра-
тэгічнае партнёрства паміж Рәсей і Нямеччынай”, дзе саюзнікі раіліся аб
сумесных дзеяньнях на Беларусі. (Усё прыкрываеца імкненнем „дэмак-
ратызацацыі” Беларусь).

Асноўная палітычная барацьба (барацьба за Беларусь) сканцэнтравала-
ся якраз вакол трэцяга накірунку – вынішчэння нацыянальных беларус-
кіх сіл, асобаў і арганізацыяў і стварэнне прамаскоўскай палітычнай
прысутнасці. На гэта Масквой былі кінутыя маштабныя сілы і сродкі,
створана Хартыя-97, Эўрапейскі Гуманітарны Універсітэт, шэраг газетаў,
прафсаюзаў, маса іншых дробных праектаў (тыпу РНЕ, „казакоў” і т.п.).
Адначасна нішчылі беларускія навучальныя ўстановы, творчыя саюзы, ра-
дыёстанцыі і нават радыёпрограмы (напрыклад, „Голос душы”).

І ўсё ж задушыць Беларускую ідэю ні расейцам, ні немцам не ўдалося.
Нягледзячы ні на што яна жыве і набірае сілы (хоць нацыянальна-культур-
ныя страты за гэты час адбыліся велізарныя).

Адначасна паставанне вырастает і нагадвае пра сябе ўнутраны акупаций-
ны канфлікт паміж антыбеларускімі сіламі – барацьба за Крэмль. Як толь-
кі надыходзяць прызыдэнцкія выбары ў Рәсей – адразу авбастраеца гэты
канфлікт. Перад папярэднімі выбарамі гэта былі „мухі-катлеты”, цяпер
– нафта-газавая свара.

Я ўжо пісаў пра тактычны пралік пущінскай групы, якая паставіла задачу
працягнуць існаванне сваёй улады ў залежнасці ад злучэння з Лукашэнкам
(ад магчымасці інкарпаваць Беларусь). Як гэта ня дзіўна, яны не зра-
зумелі (падвяла, відаць, гэбоўская салдафоністасць), што Лукашэнка ня
прыме ніякой пасады ў Рәсей, акрамя прэзыдэнцкай.

Гэбізм здольны толькі на грубую палітыку і спадзяеца на сілу. З гэтых
пазыцыяў і была зроблена нафта-газавая атака на рэжым Лукашэнку з мэтай
прымусіць Лукашэнку пагадзіцца на інкарпацыю на ўмовах Пуціна.
Але ў выніку Пуцін палітычна прайграў, апекся і з добрай мінай пры кепс-
кай гульні разважае цяпер пра пераход на рынковую дачыненасць. Гэтае сло-
васло ёсць абазначае, што расейцы, скарыстаўшы прывязанасць беларускай
еканомікі да расейскіх энэргарэсурсаў і прыярытэтнае партнёрства ў ганд-
лі, будуць паступова, крок за крокам разбуроць ціяперашнію беларускую

еканоміку, вобразна кажучы, заціскаць на шыі пятлю, каб загнаць Лукашэнку ў кут. (Беларускі народ тут у разылік не бярэцца).

Ёсць шмат магчымасцяў супроцьдзейніцаў гэтай ізноў жа нямецка-расейскай палітыцы (прыніць антъбеларускі, нібыта рынкавы, тып дзеянняў крамлёўцаў падштурхнулі, як я ўжо адзначыў, немцы). Аднак, як мы бачым, рэжым Лукашэнкі асабліва не стараецца, эканамічна засыцерагчыся ад Рәсей. Гучаць толькі заявы, дэкларацыі і ўсё ў асноўным круціца ў палітыканскай сферы. Прыяжджаюць пагаварыць то Зюганав, то Рагозін, то Праханаў, то ціхі непрыяцель Беларусі рускі немец Рар, то прафесійны эўрабюрократ Ван дэр Ліндэн і ўсё так нікуды не рухаецца, рэжым даволі спакойны, з абодвух бакоў гаворашь пра інтэграцыю.

Пазыцыя Эўразьвязу, нягледзячы на бюрократычнае словаслоўе аб гатоўсці ўспрыніць Лукашэнку пры ўмове адпаведных кроакаў ў яго боку, не выглядае, аднак, сур'ёзнай (і рэжым, трэба сказаць, адэкватна яе ацэньвае). Ніякі рэжым ня будзе рабіць першым нікіх там „кроакаў” і выконваць патрабаваныні, каб заслужыць на ласку. Выстаўляючы патрабаваныні, брусельцы ўсё разумеюць. Калі зыходзіць не з імітацыі, а з патробы практичных дзеянняў, нацэленых на вынік, то „першыя кроікі” павінен рабіць таксама Эўразьвяз. Гэтым можна ўключыць працэс мінімальнага руху. Але ў Эўропе цяпер камандуюць немцы і не сипяшаюцца даваць рэжыму шанец на заходні вектар палітыкі і найперш тому, што ў гэтым не зацікаўленая Рәсей.

Палітычны пройгрыш Пуціна ў нафта-газавай свары ажывіў надзеі не-пуцінскіх і контрапуцінскіх сілаў у Рәсей ў барацьбе за ўладу. Выглядае на тое, што яны не супраць выкарыстаць у гэтай барацьбе Лукашэнку ў якасці зынешняга тарана (бо ўнутры ў Рәсей нікога ў альтэрнатыву Пуціну няма, пуціністы ўсіх выдышылі). Лукашэнка пра гэта ведае. Рэальнай альтэрнатывай мог бы стаць ён сам. (Нядайна – паслья „візітаў” у Менск – у Рәсей адчынілі нават старонку ў Інтэрнэце – „Лукашэнка 2008”, дзе прапагандуюць яго на ... прэзыдэнта РФ). Для Беларусі такім чынам зноў можа ўзынінцца вялікая і рэальная небяспека, бо адновіща гандаль Айчынай. Здаецца ўжо ўсе зразумелі, што за вышэйшую пасаду ў Крамлі гэтае школоўскае няшчасцце Беларусі здаесьць і Беларусь, і зямлю, і народ. Калі б авантура з аншлюсам сапраўды началася б (што ня выключана), то спыніць яе ўжо магла б толькі вайна, і беларусы да гэтага павінны быць падрыхтаваныя. За свабоду і за існаваныне трэба ваяваць.

Спэцыфіка рускага гэбізму і канкрэтная сітуацыя, што склалася, паказваюць, што Пуцін і ягонае асяроддзе павінны шукаць іншыя мэтады, каб захаваць уладу. Самы просты, правераны і магчымы варыянт для Пуціна – гэта трэці тэрмін прэзідэнцства (калектыўныя лісты „расіян”, прадпрыемстваў, рэгіёнаў з патрабаваннем „паслужыць” Рәсей і г. д.)

Другі магчымы варыянт можа здасца нечаканым, але дапушчальны, тым больш, што расейскія спецслужбы маюць тут вялікі вопыт і практику, адчуваюць сябе як рыба ў вадзе. Маєцца на ўвазе зъмяшчэнніе Лукашэнкі і стаўленні новай марыянеткі шляхам змовы і перавароту. На магчымасць такіх дзеянняў ужо зъвярнуў увагу Валеры Костка ў нядайнім сваім артыкуле зъмешчаным у сесіве (<bielarus.net>, Цугцванг у цыйтноце.) Гэты варыянт падзелу вельмі небяспечны для дзяржаўнасці Беларусі, таму што (калі не пачне супрацьўліца народ) пацягне наўпраст інкарпацыю краіны ў імпэрыю.

Што рабіць беларусам калі крамлёўцы пачнуць у нас сваю любімую і правераную тактыку – прамаскоўскі пераварот пад сцягам барацьбы з дыктатурай? Дзеля магчымасці такога роду перамены ўлады і змены сатрапаў, расейскі гэбізм стварае ў краінах свае прамаскоўскія (дэмакратычныя, рэвалюцыйныя, левыя, канструктыўныя, рэгіянальныя, радыкальныя, і т.п.) кіруемыя апазыцыі. Беларусам трэба разумець, што так званая „аб’яднаная дэмакратычная апазыцыя”, створаная ў Беларусі Гансам Вікам і КГБ – гэта не альтэрнатыва прамаскоўскуму рэжыму, а альтэрнатива беларускаму нацыянальному дэмакратычнаму Адраджэнню. Да ўлады ў Беларусі ў гэтай сітуацыі такія „апазыцыянеры” ня прыйдуць (бо не дзеля гэтага іх сабраці), але могуць падтрымкаць патрэбную Москве перамену ўлады, якую ліквідзе кіраваныне Лукашэнкі. Менавіта на гэтым (ліквідацыя кіраваныня Лукашэнкі) зацыклена іхня „апазыцыйная”, „ідэалёгія”. Зрэшты ў сваіх паводзінах, як сведчыць практика, яны ня ёсьць самастойнымі. (Тут я зраблю невялікую дэгрэсію. Зъвяртаю увагу на „дробязь” – на двух-

сэнсоўнае выкарыстаныне слова „перамена” (якое падкідаўца звычайна моладзі). Гэта прыклад таго што масавае палітычнае змаганыне ня церпіць неакрэсленасці і эўфемізмаў.)

Пазыцыя падтрымкі перавароту дала б повад маскоўскай прапагандзе палітычнае апраўдаць пераварот і заблытаць беларуское грамадства. Абсадка ўлады ў Беларусі сваім людзьмі, ліквідацыя „шкодных элемэнтаў” і хуткі аншлюс пад выглядам стварэння „саюзной дзяржавы” сталася б ужо справай кароткага часу і абкатанай імпэрскай тэхнікі.

Трэба разумець выразна, цвёрда і адназначна, што ў выпадку разгортваныя такога сцэнару, беларусы і ўсе нацыянальна-дэмакратычныя сілы не павінны прызнаваць і падтрымліваць ні дыктатара, ні прамаскоўскі пераварот у асяроддзі дыктатуры. Гэта перамена ў межах аднае звязы, дзеля мэтаў гэтая звязы. Нават расейская літаратура асэнсавала сутнасць такой расейскай палітыкі („народ безмолвствуе”, калі хто памятае). Па вялікаму кошту тут была б не перамена, а перагрупоўка сілаў прамаскоўскай улады супраць свабоды і незалежнасці Беларусі. Беларуское нацыянальна-дэмакратычнае Адраджэнне павінна разгортваць у гэтай сітуацыі сваю антыімперскую сілу.

Паўтаруся, гэты мае развагі, выкліканыя артыкулам В. Косткі, нельга разглядаць як выказ нейкіх вядомых плянаў нейкіх груп, ці сцвярджэнніе аб падрыхтоўцы нейкіх пэўных падзеяў. Тут прости погляд на магчымасці таго, чаго нашае грамадства дакладна не перажывала, але што гіпатэтычна можа здарыцца пры збегу абставінаў. Людзі, хаця б у агульных рысах, мусіць наперад асэнсаваць свае паводзіны ў верагодных падзеях, каб мець пазыцыю і ведаць што трэба рабіць.

Зянон Пазняк
Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ
11 – 25 лютага 2007 г.

ЮРЫ БЕЛЕНЬКІ: „З БАЛТА-ЧАРНАМОРСКІМ КАЛЕКТАРАМ МЫ НЯ МЕЛІ Б СУР’ЁЗНЫХ ПРАБЛЕМАЎ У ЭНЭРГЕТЫЦЫ”

Дэпутат Вярхоўнага Савету 12-га склікання, намеснік старшыні КХП-БНФ Юры Беленькі нагадаў пра варыянт вырашэння энэргетычнага канфлікту з Рәсей – стварэнне Балта-Чарнаморскага нафтагазавага калектару. Яшчэ напачатку 90-х гадоў гэтая пытаныне было паставлена парлямэнткай Апазыцыяй БНФ.

Беленькі: „Канечне, энэргетычнае бясыпека была адным з тых накірункаў, якія лічыліся прыярытэтнымі ў нашай дзейнасці. І я хачу нагадаць тагачаснае папярэджанье Зянона Пазняка, што рана ці позна вось гэтая залежнасць будзе выкарыстана супраць нас, калі ня будуць зроблены прэвэнтыўныя заходы, каб яе пазбегнуць.

Балта-Чарнаморскі калектар – гэта быў праект тэхнічнага вырашэння праблемы. Але прапаноўвалася й палітычнае канцепцыя – стварэнне судружнасці дзяржаваў, блізкіх эканамічным патэнцыялам, мэнталітэтам і гісторыяй, гатовых баараніць свае інтэрэсы. Рабіць усё гэта супольна было б на многа лягчэй. Вельмі добра была ідэя. Калі прыйшоў да ўлады Лукашэнка, дык зрабіў так, як сам ён і сказаў: Рәсей перадалі ўсё, што яна прасіла. І цяпер вось гэты інструмент выкарыстоўваецца найперш супраць Беларусі. Але ўскосна тое дзейнічае ў супраць Лукашэнкі, які цудоўна разумее: забраўшы Беларусь, спецслужбы ня будуць доўга цырымоніцца ўз ім...

Цяпер варты і трэба ўзнавіць і ўзьніць тყя матэрыялы. Тэхнічная рэалізацыя праекту Балта-Чарнаморскага калектару дастатковая простая. Галоўнае, каб была палітычнае воля для яго рэалізацыі.

Праблема на шляху рэалізацыі гэтага праекту паўстала толькі адна: да ўлады ў Беларусі прыйшоў пра расейскі рэжым і, адпаведна, памянёны

пляны стаў разбураць – не тое каб рэалізоўваць. Канечне, калі б тады ўладу здабылі беларускія сілы, Балта-Чарнаморскі праект быў бы даўно зрэалізаваны і мы ня мелі б такіх сур'ёзных праблемаў, якія маюць у галіне энергетыкі сёння».

(*Радыё „Свабода”*)

У ВЕНЕ АБ'ЯВІЎСЯ АПАЗЫЦЫЯНЕР БЕЛАРУСІ І ПРЫХІЛЬНІК МАСКВЫ

9 студзеня 2007 г. Аўстрыйская газета „Der Standard” пісала пра газавую вайну Рәсей супраць Беларусі. Паведамляла, што „Лукашэнка заняны ў кут”. Даволі адекватна вызначыла палітычныя прычыны нібыта сыравіннага канфлікту: „Пытаныне аб'яднання дзвюх дзяржаваў (Беларусі і Рәсей) становіцца актуальным, калі Пуцін хоча пайсыці на трэці прэзыдэнцкі тэрмін. Манэўрам з Саюзам ён мог бы дамагчыся гэтага, не парушаючы канстытуцыю”. Далей газета спасылаецца на М. Марыніча, які якраз знаходзіцца ў Аўстрыі. Запрасіў Марыніча аўстрыйскі Інстытут Дунайскага рэгіёну і Цэнтральнай Эўропы ў рамках дасьледчай праграмы, якую вядуць супрацоўнікі Інстытута Ганс-Георг Хайнрых і Людзьміла Лобава.

Венская газета распавядае пра „герайчны шлях” Марыніча. Як ён быў міністрам па зынешнегаспадарчых сувязях у Лукашэнкі, потым стаў апазыцыянерам і вязням рэжыму, як яго выпусцілі датэрмінова. Газета цытуе разважаныні Марыніча, зь якіх становіцца зразумелым хто і навошта запрасіў яго ў Аўстрыю. Марыніч выказавае падтрымку дзеяньням Рәсей супраць Беларусі, якая – цытуем: „села на наркотык таннай энэргіі”. Далей „герой-апазыцыянэр” спасылаецца на кіраўніка апазыцыі Мілінкевіча. Кажа, што „прэмія імя Сахарава, уручаная Мілінкевічу, азначае падтрымку ўсім апазыцыі”. Далей Марыніч даволі падрабязна і шчыра расказвае, што ж гэта за апазыцыя такая. Цытуем: „Антырускія атакі не прынісузь карысыці, бо насельніцтва Беларусі масава настроена па-прарасейску. Таму ў апазыцыі ёсьць адзіны шанец, калі яна выступае за супрацоўніцтва з Рәсей. Беларусь мае вялікі патэнцыял гатовых да реформы палітыкаў, якія ня будуць праводзіць антырасейскую палітыку. Пры гэтай умове і Москва таксама, нягледзячы на свой аўтарытарны курс, будзе падтрымліваць дэмакратычную змену ў суседзіі”.

Наш камэнтар: Ну як вам гэты „апазыцыянэр”? Мы бачым чарговую ілюстрацыю з апошняга артыкула Зянона Пазыняка пад тытулам „У чым сутнасць нафта-газавай вайны паміж рэжымамі Пуціна і Лукашэнкі” (апубліканана на старонцы rbpf.org). Гэта пра такіх напісаў сп. Пазыняк: „Але шмат ёсьць розных „еканамістаў”, „юрыстаў” ды „журналістаў”, якія камэнтуюць канфлікт, паддакваючы цяпер нашым непрыяцелям рәсейцам, часам з жаданнем „насліць” Лукашэнку. З гісторыі, аднак, вядома, што той, хто выступае за „за поражение своего правительства (краины) в войне”, гаварыў гэта за вялікія нямецкія гроши. Аналёгія вельмі празрыста датычна некаторых лукашэнкаўскіх „апазыцыянэраў”, аматараў ездзіць у Москву ды Брусаўль”. Ды ў Вену – дадамо мы. Запрасілі Марыніча ў Вену „навуковыя супрацоўнікі”: яшчэ адзін Ганс-Георг (тут успамінаецца незабыўны „беларусазнаўца” Г.-Г. Вік) і товарищ Людмила Лобова. Немцы вядуць інтытуцкую праграму „па дэмакратызацыі Беларусі праз прарасейскіх палітыкаў” разам з маскоўскімі таварышамі. І вось з гэтай публікай „совешчалася о перспектівах белорускай демократіі” герой прарасейскай апазыцыі М. Марыніч. Можа гэта ён „сам па сабе”? Не, Марыніч спасылаецца на аўтарытэт Мілінкевіча і „аб'яднанай апазыцыі”.

Чаму ж радыё Свабода не паведаміла нам пра гэты апазыцыйна-прарасейскі візит Марыніча? Чаму інфармацыю пра сапраўдны змест перамоўаў гэтых „апазыцыянэраў” мы павінны шукаць у заходніх газетах? А таму, што дзеяньні гэтых прарасейскіх „апазыцыянэраў” зьяўляюцца клясічным прыкладам нацыянальна-дзяржаўнай здрады.

Янка Базыль

ЯРМОШЫНА ПАХВАЛІЛА ЎДЗЕЛЬНІКАЎ РЭЖЫМНАЙ ФАЛЬШЫЎКІ

Ярмошына пахваліла групу В. Вячоркі. У разгар чарговай рэжымнай фальшыўкі пад назовам „мясцовыя выбары” 14 студзеня а 15 гадзіне яна зявілася на БТ і призналася, што ў Менску назіраеца праблема з кворумам на выбарчых участках, зявіліся на больш за 37% выбарцаў. „Всё хорошо только в Міроніченковском округе столицы, там прішло уже более 50% избирателей...” У Міроніченковскім акрузе балатаваўся вядомы В. Вячорка. Падпісваўся абрэвіятурай „Партыя БНФ”, ягоныя таварыши раскідалі агіткі па паштовых скрынях пра „незалежнасць і справядлівасць”. Кандыдат нават даў канцэрт „беларускіх выканаўцаў” на адной з мясцовых пляцовак. Прышчэплены да антыбеларускага рэжыму псеўдафронтавуць, мабыць, здолелі падмануць некаторых людзей. Тыя так зазывалі іх „за справядлівасць”, што многія і пайшлі на выбарчы фарс. Можа Вінцку цяпер мэдаль дадуць – „За заслугі перед режімом”.

Фарс працягнуўся ў пасыля „галасаваньня”. Нават вялікі А. Лебедко карцінна зьняў свою кандыдатуру за два дні да 14 студзеня. Вінцук „пайшоў да канца”. Нават пасыля ганебных „вынікаў галасаваньня” ён выступіў на радыё Свабода з гнеўнай прамовай: „Я буду дамагацца праз суд выпраўлення гэтай несправядлівасці!..” Гэта выглядала так съмешна і недарэчна, што вінцукова прамова правісела на старонцы Свабоды ўсяго некалькі гадзінай і зьнікла.

Валеры Буйвал

СТРАТЭГІЯ СУПРАЦЬ БЕЛАРУСІ

Нядыўна на старонцы rbpf.org мы камэнтавалі паведамлены аўстрыйскіх газетаў пра візит у Вену „дзеяча беларускай, прамаскоўскай апазыцыі” (як яны называлі яго) Міхаіла Марыніча. Ягоны візит быў „дзелавым”. Разам з аўстрыйскімі немцамі ён распрацоўваў новую „стратэгію для Беларусі”. Менавіта так, – „Стратэгія для Беларусі”, – і называеца дакумент, шырокая распаўсюджаны пасыля працы „рабочай групы” з удзелом Марыніча.

Працытуем фрагменты гэтага тэксту ў перакладзе з ангельшчыны:

„Беларусь знаходзіцца ў стане найбольш драматычнага крызісу з часоў адвяшчэння незалежнасці. Цяперашняյ сістэмы выжыла выключна на аснове прымых і апасрэдваных расейскіх субсідыяў і на здольнасцях цяпрашняга лідэра (Лукашэнкі) абменьваць рыторыку на энэргію. ... Для Рәсей здольнасць Лукашэнкі страцілі значэнне, і Москва пачала будаваць свае адносіны з Беларусіяй на рынковых асновах. У Беларусі гэта разглядаюць як закручваныне гаек, але Рәсей наступае наперад, не надаючы шмат увагі на магчымыя палітычныя наступствы. Гэта таму, што паводле Москвы на сцэне беларускага тэатру праста няма іншых адказных акцёраў...”

Паводле венскіх мудрацоў, Беларусь выжыла не на аснове працы беларускага народу (многія іншыя народы даўно б перасталі працаўваць у такіх умовах – расейцы ёсьць прыкладам гэтаму), а на аснове расейскіх субсідыяў. Не Москва на працыту гадоў рабавала і эксплуатавала наш народ, а мы карысталіся энергетычнай „халівай”. Але побач з гэтай размовай цікава глядзіцца прызнаныне факту ўпартай маскоўскай самаўпэўненасці (якую цалкам падзяляюць венскія спэцы). Акрамя шклойскага лідэра, яны ня бачаць іншых „акцёраў”. Беларускага народу як сілы для іх не існуе.

Цытуем далей: „Лёс Беларусі займае ня толькі Рәсей, але й Эўрэзія... Ніхто не зацікаўлены ў калапсе беларускай эканомікі, што адмоўна адбілася б на абодвух баках”.

І зноў яны тэарэтызуюць выключна пра сабе самых. Разважаюць пра нашу эканоміку, пра нашу краіну без згадкі пра нашы нацыянальныя інтэрэсы. Для іх Беларусь зьяўляеца таварам у трансакцыі „абодвух бакоў”.

Але і ў гэтай частцы тэксту мы знаходзім цікавае прызнаньне ў стылі Ганса Віка: „Дыялёг паміж Брусэлем і Москвой, у якім Брусэль гаворыць адным (галоўным чынам нямецкім) голасам...”

Цытуем: „У пэрспэктыве магчымай эканамічнай катастрофы будучыня Беларусі павінна стаць сумесным эўрапейска-расейскім праектам ...Прыярытэтнымі павінны стаць эканамічныя інтарэсы як Pacei, так і Эўразіязу...” (Вось яно як!)

Такім чынам, абіянка рэформаў на Беларусі گрунтуецца на інтарэсах Эўразіязу і Pacei. Пра беларусаў зь іхнімі інтарэсамі ніяма нават згадкі. Падобна, што рынкавыя рэформы на нашай зямлі змоўшчыкі збіраюцца праводзіць пасля таго, як беларусаў у Беларусі ўжо не застанеца.

Цытуем: „Другім прыярытэтам зьяўляеца трэнінг новай адміністрацыйнай і мэнеджэрскай эліты. Цяперашня беларускія эліты ствараліся ў адпаведнасці з крытэрам лаяльнасці рэжыму і атрымалі свой прафесійны досьвед пад аўтарытарным рэжымам. Іхная экспертыза будзе патрэбная на першых кроках да новай сістэмы. Але ў выпадку, калі яны застануцца дамінуючай сілай, то яны будуць паўтараць свой досьвед пры новай сістэме і замацоўваць акасыянельную старую структуру”. Таму „дабрадзеі” прапануюць утварыць трэніговую інстытуцыю ў аўстрыйскай Адміністрацыйнай Акадэміі, якая будзе сумесным расейска-эўрапейскім праектам.

Пропануем папярэдні пасаж асабліву ўважліву прачытаць прадстаўнікам сённяшніх дзяржаўнай і эканамічнай адміністрацыі Беларусі ўсіх узоруноў. Вамі, спадары беларускія чыноўнікі, ў рамках эўра-рускага праекту збіраюцца пакарыстацца толькі „на першых кроках”. А потым вас вытураць зъ „беларускіх элітаў”. Вашыя месцы зоймуць выхаванцы нейкай трэнінгавай ініцыятывы. Зразумела, што гэта будуць расейцы. Якраз аб гэтым даўно папярэджаюць беларускіх чыноўнікоў беларускія патрыёты – пасля ліквідацыі беларускага школьніцтва, беларускай мовы і нашай незалежнай дзяржавы ліквідатары маюць намер ліквідаваць і беларуское чынавенства, і беларускіх спэціялістаў, бо „акасыянельная і старая” і г. д.

Але гэта была толькі ўзврэцю маскоўскай „Хаванічыны”. У раздзеле „Эканамічна стратэгія” антыбеларускі цынізм венскіх дабрадзеяў раскрываеца напоўніцу: „Пасля распаду Савецкага Саюзу Расея субсідыравала Беларусь мільядамі даляраў і цяпер яшчэ расьце гэты доўг. (На справе ўсё наадварот – Я.Б.). Для Эўропы Беларусь не зьяўляеца прыярытэтнай вобласцю. Яна ўспрымаеца як малая і стабільная краіна, эканоміка якой неадрыўна звязана з Расеяй. Інтарэсы Эўропы сфакусаваныя на наступствах пашырэння і падрыхтоўцы далейшага пашырэння Эўразіязу на Паўднёвы Усход. Так што адсутнасць працэсаў набліжэння Беларусі да Эўропы не зьяўляеца вялікай стратай для Эўропы. Эўропа можа пачакаць, пакуль сістэма будзе зменена знутры. Адзінай краінай Эўразіязу, якія зацікаўлены не дапусціць увядзення эканамічнага эмбарга супраць Беларусі, зьяўляюцца Польша і суседні зь Беларусяй краіны, якія маюць зъ ёю інтэнсіўны гандаль”. Далей распрацоўшчыкі эўра-рускай стратэгіі прызнаюцца, што Беларусь цікавая для іх толькі як „важны транзітны калідор забесьпячэння Эўропы энергій”.

Дзякую палікам, украінкам і прыбалтам. Нават ворагі вымушаны прызнаць, што нашы суседзі (зразумела, што не Расея) акказаюць нам падтрымку на міжнароднай арэне. Але трэба прызнаць, што пад размовы пра дэмакратию на гэтай арэне пануе дзікі каляніялісцкі інтэрэс. Паводле шчыраваньні „эўрастратэгіі” зразумела, што яны нічым не адрозніваюцца ад крамлёўска-лубянскіх „дэмакрататаў”.

У раздзеле „Інвестыцыі і крэдыты” мы чытаем: „Ізалація, якую сама на сабе накінула Беларусь, драматычна падаравала сітуацыю”.

Аказваеца, гэта не расейская агрэсія і антыбеларуская палітыка пра маскоўскага рэжыму, не манікальная арыентацыя на расейскую імперыю ва ўсім, не шалённая русіфікацыя і пагром усяго беларускага ў Беларусі, не ўвядзенне для беларускіх грамадзянай рэжыму ізалацыі з боку Захаду прывялі да падрыву сітуацыі. Гэта беларусы самы „накінулі” на сабе ізалацыю... Далей па тэксце эўраспэцыя абіянка Ѹкрайць крэдыты без „шокавай тэрапіі” і г.д. Але якія могуць быць крэдыты ад такой фальшывай публікі?

Аднак пік цынічных разважаньняў аб нашым лёссе дасягнуты „стратэгіі” у раздзеле „Палітычныя рэформы”. Вось галоўныя пункты іхніх

палітстратэгіі: „Зыліцьцё апазыцыйных групаў, якія разъяднаныя цяпер, у адну кааліцыю дэмакратычных сілаў на базе праграмы рэформаў. Круглы стол паміж прадстаўнікамі ўрада і апазыцыі па дэмакратычных і эканамічных рэформах”. Цяпер чытайце уважліва – „Пытаныне пэрсанальнага лідэрства павінна быць узнятая на адным з этапаў гэтага працэсу, але ўздымаць яго трэба толькі пасля ўсталявання праграмнага базісу”.

Немцы ў каторы раз „аб’яднануваюць” тут усіх „апазыцыянэр” і за-клікаюць іх да круглага стала з рэжымам. Дык гэта ўжо было, і колькі разоў з незабыўным эўрастратэгам Гансам Вікам і пасля яго. Лебедко, Вячорка і шраг іншых „аб’яднаных” на працягу цэлага году вялі такія „перамовы” з прадстаўнікамі Лукашэнкі за круглым сталом у піўным рэстараце „Ракаўскі бровар” у Менску (1999-2000 гг.). Менавіта тады Ганс Вік (камісар ад АБСЭ) арганізоўваў у Менску кааліцыю з „аб’яднанай апазыцыі” (пазней ён публічна прызнаўся, што рабіў гэта з санкцыі КГБ РБ). Вынікі гэтай „кааліцыі” і гэтага „стала” мы бачым цяпер. А немцы „нічтоже сумніваюць” зноў прапануюць тым жа самым дзеячам ісці па той жа дарожцы. Толькі ні-ні, не абірайце сабе пэрсанальнага лідэра. Яго (акцэпtabельнага як на Захадзе, так і ў Маскве) падбяруць за вас нямецкія эўрастратэгі.

Чытаем раздзел далей: „Гэта адлюстроўвае „эўрапейскія” базавыя каштоўнасці. А што тычыцца расейскіх прыярытэтаў, то **праграма рэформаў павінна безумоўна адлюстроўваць** той факт, што новыя кіруючыя эліты будуць захоўваць расейскія стратэгічныя інтарэсы, а таксама што **празўрапейская пазіцыя ў Беларусі цалкам супадае са спэцыяльнімі адносінамі з Расеяй**. Пакуль Расея будзе давяраць „прарасейскасці” кіруючых элітаў у краінах, якія складаюць стратэгічны пояс вакол яе, датуль палітычныя і эканамічныя рэформы або шчыльныя адносіны з эўрапейскімі рынкамі ня будуць нікога раздражняць. Што тычыцца Беларусі, то гэта пытаныне расейскіх абарончых аўктаў на беларускай тэрыторыі, якія нельга перавесці альбо выдаліць ў кароткі прамежак часу альбо без недапушчальных стрататуў.”

Ну, як вам? Ці не запахла ў паветры Мюнхэнам 1938-га года? Такой тады была лексіка, такім быў праект эўрастратэгіі Чамберлена, Гітлера і Мусаліні, калі дэмакратычны Захад аддаваў Чэхаславаччыну фашистыскому драпежніку. Захад спадзяваўся адкупіцца ад агрэсара адной краінай і жыць спакойна ды карыстацца „чэхаславацкім калідорам”. Да чаго гэта прывяло, мы добра ведаем.

У фінальнай частцы сваёй „Стратэгіі” немцы расказваюць, як АБСЭ, міністэрства замежных справаў Аўстріі і асабліва дэлегацыя Німеччыны пры АБСЭ будуць арганізоўваць у Беларусі эканамічныя форумы з мэтай „паступовага адкрыцця беларускай эканомікі праз руска-эўрапейскія сумесныя прадпрыемствы, як зноў дадуць гроши няўрадавым арганізацыям (фондам і фондзікам) ды навучаць двух (!) студэнтаў з РБ.

Дакумент датаваны 15 снежня 2006 г. і падпісаны ў Вене наступнымі „стратэгамі”:

Людзміла Лобова

Ганс-Георг Гайнрых

Кірыл Коктыш

Міхail Марыніч

„Стратэгія” разаслаі па розных эўрапейскіх структурах і асобых у тым ліку Вацлаву Гавэлу, ад якога хочуць атрымаць падтрымку. Прэкт „стратэгіі супраць Беларусі” фінансаваны Аўстрыйскім Нацыянальным Банкам.

Калі згаданых грамадзянаў РБ К. Коктыша і М. Марыніча будуць судзіць у вызваленай ад дыктатуры Беларусі за нацыянальную здраду і дзеяньне супраць нацыянальных і дзяржаўных інтарэсаў Айчыны, падсудны будзе дадуць лемантаваць. Яны скажуць, што гэта не яны, а немцы распрацавалі гэту антыбеларускую стратэгію, што ім далі тэкт і яны падпісалі яго, не прачытаўшы. І самае кур’ёзнае, што яны па факце (цалкам верагодна) будуць казаць суду праўду. Нівыключана, што Марыніч і ёж з ім проста падмахнулі „стратэгію”, распрацаваную нямецкім ворагам Беларусі ў згодзе з маскоўскім зынішчальнікам нашай краіны. Яны падпісалі б любы тэксцік – абы іх прызналі „акцэпtabельнымі” ды дапусцілі ў „новую эліту”.

Але чаму Вена, а не Бэрлін? А такі вось, відаць, дыпляматачны хітрык. Ня ўсё ж публічна падстаўляйца пані Мэркель ды іншым гансвікам. Яны камфорктна пакарысталіся германскімі суродзічамі з нэутральнай Аўстрыі. Але нам ад гэтага не лягчай.

Як бачым, нямецкі эстэблішмент Эўразівзу, Масква і „апазыцыянery”-марынчы нават ня згадваюць пра беларускі народ, ягонае права на нармальнае жыццё на сваёй зямлі і ў сваёй дзяржаве. Такімі шчырымі ў сваіх антыйбеларускіх памікненнях не былі нават бальшавікі. Што ж рабіць нам у гэтай, здавалася бы невыноснай сітуацыі варожага атачэння з Захаду і Усходу? Па-першае, ня трэба ўпадаць у адчай. Мы – ня першы народ, які рабаўнік-хаўрусынікі падзялілі паміж сабой і вырашылі эксплуатаваць яго да поўнага зынішчэння. І такая сітуацыя ў нашай гісторыі ўзынікае не ўпершыню.

Беларуская стратэгія самаабароны павінна быць адэкватнай. Гэта – Беларуская Салідарнасць усіх людзей, для якіх Беларусь – дарагая Айчына, а не прадмет для акцэнтабельнага гандлю. Наш народ павінен урэшце падаць свой голас, ад якога здрыгнуліся б хаўрусныя ворагі, і пагнаць са сваёй зямлі здраднікаў – усіх гэтых цынікаў, што навучыліся зарабляць на апазыцыі і дыктатуры, усіх разам з прамаскоўскай хеўрай і „стратэгамі” з Масквы-Берліну.

У абароне Бацькаўшчыны гуртуймася пад Святым Бел-Чырвона-Белым Сынагам!

Янка Базыль

(..Мы ёсьць беларуская народная партыя”)

ЛЮТАЎСКІ СОЙМ БЕЛАРУСКАГА НАРОДНАГА ФРОНТУ „АДРАДЖЭНЬНЕ” І КАНСЭРВАТЫЎНА-ХРЫСЦІЯНСКАЙ ПАРТЫІ – БНФ

11 лютага сёлета ў Менску адбыўся чарговы Сойм Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ. Сойм заслушаў даклад сп. Зянона Пазняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ, – „Пагроза для Беларусі” (паблікуеца). З дакладамі па палітычнаму і сацыяльна-эканамічнаму становішчу ў Беларусі і па-за яе межамі выступілі сп. Юры Беленькі, выкану́цца ававязкую у Беларусі старшыні Фронту і Партыі, а таксама сп. Сяргей Папкоў, намеснік старшыні Фронту і Партыі.

Беларускім патрыятычным сілам удалося сарваць падступны плян Масквы, а менавіта не дапусціць правядзенне ў студзені 2007 г. антыканстытуцыйнага рэфэрэндуму па „інтэграцыі” Беларусі ў Рәсцею. Асьветніцкая праца па ўсёй краіне, супрацьдзеяньне патрыётаў антыбеларускаму рэжыму і прамаскоўскай апазыцыі, якія цягнулі людзей на фальшывыя мясцовыя выбары, – у чарговы раз не дазволілі антыбеларускім колам зьдзесыніць пляны разбурання Беларускай дзяржавы. У выніку ў лягеры прарасейскай псеўдаапазыцыі началася шумная кампанія „ратацый лідэра дэмісла” і „пагаднення з Лукашэнкам”, што дэманструе сапраўдную сутнасць псеўдаапазыцыйнай звязы. А паміж Масквой і Менскам началося „высвятленне адносінаў”.

З набліжэннем прэзыдэнцкіх выбараў у Расеі актывізуеца ня толькі групоўка Пушіна, але назіраюча таксама спробы кансалідацыі непадпаралкованых непасрэдна Пушіну і Лубяні юзаў дзеяя заходу ўдалы

ў Рәсей. Гэта ня толькі Зюганаў і ягоныя камуністы. Вядома, што значная частка расейскага генэралітэту і афіцэрскага корпусу незадаволена дыктатурай гэбістаў. Менавіта яны хацелі б правесцьці новы „перадзел” маёмастці ў імпэрыі. Яны імкнуцца абаперціся на шырокія масы насельніцтва Рәсей, на мільёны абрарабаваных імпэрскім рэжымам людзей, якія ўжо разуверыліся ў „пуцінскай дэмакратыі” і ў „новых рускіх”. Але абедзівье палітычныя тэндэнцыі ў Рәсей аднолькава імпэрскія і аднолькава варожыя незалежнай Беларусі, цывілізованому разьвіццю нашага народу. Беларусам трэба не дапусціць, каб усходняя імпэрыя ўцягнула нас у свой крывавы разлом. Няхай імпэрыцы разбіраюцца між сабой самы. Даносіць да наших людзей прауду аб працэсах, што адобываюцца ў Рәсей, абы неабходнасці ісьці дэмакратычным шляхам незалежнай эўрапейскай дзяржавы, абараніць сваю мову і культуру – гэта застаецца галоўнай задачай патрыётаў-фронтавуцай.

Выступілі таксама сябры Сойму з розных рэгіёнаў краіны. Пасыль фальшывых мясцовых выбараў (на якіх дыктатура праваліла амаль усіх кандыдатаў псеўдаапазыцыі) псеўдаапазыцыянэры распавядаюць у мясцовай прэсэ аб тым, як яны падчас выбарчай кампаніі абышлі тысячы кватэрн, як заклікалі людзей ісці на выбарчыя ўчасткі. Яны прызнаюцца нават, што без іхнай „прапаганды за выбары” рэжыму не ўдалося б правесці выбарчы спектакль. Такім чынам, людзі яшчэ раз пераканаліся, чыім інтарэсам служаць гэтая „дзеячы”. Па ўсёй краіне рэжым працягвае разбурэннне і зацісканнне ўсяго беларускага. Працягваецца шалённая кампанія русіфікацыі школьніцтва і ўсіх сфер адукацыі публічнага жыцця, гарады запаўняюцца расейскімі асаднікамі, якія скупляюць беларускую маёмысць, займаюць кіруючыя пасады і лепшыя кварталы. Адказам на паўзучую акупацыю нашай краіны павінна быць усенародная Беларуская Салідарнасць.

*Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага
Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай
Партыі – БНФ*

11 лютага 2007 г.

БЕЛАРУСЬ У СЭРЦЫ

(Уривак з успамінаў)

Беларускае дзяйўства

Дзівосная пара майго дзяцінства прайшла на Лагойшчыне. Майго бацьку, Палачаніна Фёдара Сыцяпанавіча, кожныя год-два перакідвалі зь вёскі ў вёску дырэктарам школы – пасыль вайны доўгата яшчэ не хапала „кадраў”.

Найлепш памятаю вёску Крэмняц, дзе ў 1959 годзе я пайшла ў школу, і вёску Моладзі, якая знаходзілася ўсяго за 10 кілёмэтраў ад Лагойску, але электрычнасць ў вёсцы яшчэ не было (1960-62 гг.), і я рыхтавалася да заняткай пры съвятле керасінавай лямпі.

Мне было южно гадоу дзесяць, і мы з мамай у нядзелю калі-нікалі хадзілі ў Лагойск на кірмаш. Аўтобусы тады ніякія не хадзілі, „папуткі” у нядзелю здараліся рэдка, і мы ішлі пешатой 10 км туды і 10 км назад, несучы яшчэ і „купленнае”.

У майм дзяцінстве вялікую ролю адыгрывала радыё. Некаторыя радыё-казкі, радыё-пастаноўкі памятаю дагэтуль. Тэлебачаньня на вёсцы яшчэ не было, але мы не былі абдзеленыя. Радыё было зымсточным і цікавым, і мы з задавальненнем слухалі любімая перадачы. Ралыё ўплывала на нас, дзяцей, і сапраўды выхойвала.

* * *

Заняткі ў пачатковай вясковай школе праходзілі не асобна для кожнага класа, а былі спараныя. У алным пакоі адначасна вучыліся лэпі 1-га і 3-га

клясаў, у другім за чорнымі партамі сядзелі вучні 2-га і 4-га клясаў. Дзяцей рассаджвалі па два бакі пакоя. З аднаго боку сядзелі першакляснікі, з другога – трэцьакляснікі; злева другі кляс, справа – чацверты.

Лекцыя дзялілася на дзінне часткі. Спачатку настаўніца працавала з адной паловай вучняў (напрыклад, 4-ы кляс, матэматыка): правярала хатніе заданыне, тлумачыла. Другая ж частка (2-ті кляс) выконвала пісьмовыя заданыні (родная мова, маляванье і г.д.). З паловы лекцыі „дэкарацыі” мяняліся. Настаўніца працавала ўжо з 2-м клясам, а 4-кляснікі выконвалі пісьмовыя заданыні.

Сёння здаецца, што ў такіх умовах нікага „працэсу адукцыі” быць ня можа. А вось жа было! І дзеци слухаліся настаўнікай, і вучыліся. Ня памятаю, каб былі нейкія вялікія праблемы з „паводзінамі” вучняў на занятках. Ды і сама пасада настаўніка на вёсцы была ў вялікай пашане. „Вучоны чалавек” – казалі пра яго. Слова настаўніка было для бацькоў законам. Ды і самы вясковыя настаўнікі былі добрымі і сардэчнымі. Засталася ў памяці з тых далёкіх вясковых часоў нейкая агульная настаўніцкая дабрыня, чаго ўжо не магу сказаць пра гарадzkую (менскую) школу і яе настаўнікай, дзе я вучылася з 1962 года.

Мілая сэрцу беларуская вёска. І Моладзі, што на Лагойшчыне, і Ліпск на Бягомельшчыне. Гэта ўсё маё, роднае, беларускае. Мая памяць захоўвае басаногае дзяцінства і съцюдзённую мякцыню роднай верасьнёўскай зямлі, чырвонае сонца над зімовымі вечаровымі хатамі, хваёвы лес, сон-траву, грыбы (смарчкі, рыхлкі, баравікі), суніцы, чарніцы ды брусыніцы, якіх так шмат было ў нашых багатых беларускіх лясах.

Усім лепшым, што ёсьць у маёй душы, я абавязана маме і табе, беларуская прырода. Люблю нашыя лясы, палі, сенажаці, сады і агароды, усю вясковую жыўнасць (коней, каровак, гусей, курэй ды качак). Усё гэта любіла мама і перадавала мне гэтую свою любоў, шкадуючу кожную зламаную галінку, радуючыся вясёлцы і дажджу, краскам у полі і знойдзенаму баравіку ў лесе.

Увогуле, мне здаецца, што добрае сэрца можна ўзгадаваць толькі на вёсцы, сярод усяго нашага прыроднага багацьця, харства і людзкай дабрыні. Добры, гарманічны, не разбэшчаны чалавек можа ўзрасці толькі сярод прыроды, на вёсцы. Горад абавязкова чаго-небудзь не дадасць.

Мая мама (Маргарыта Ермалеўна), настаўніца старэйшых клясаў, выкладала беларускую, рускую і нават нямецкую мовы (не хапала спэцыялістай). Бацька быў дырэктарам школы, але выкладаў яшчэ матэматыку, гісторыю, геаграфію і нават маляванье.

На святы ў клубе адбываліся канцэрты настаўніцкай (і вясковай) масацкай самадзейнасці. Сыпявалі беларускія песні, чыталі вершы, ставіліся спектаклі. І хоць рэпэртуар быў у асноўным свой, беларускі (а як жа ж), відаць, нейкі практэнт „рускага” быў абавязковым. З гэтых канцэртаў памятаю, як мама чытала са сцэны „Рускі харатаў” А. Талстога.

Аднаго разу канцэрт вёў дырэктар школы і аб'яўвіў байку Крылова „Дзям'янава вуха” (бо хто там чую калі руское слова „уха” з націскам на „а”). Некалі гэта выклікала ў мене съмех. А зараз я думаю, што ніякай бяды, што дырэктар ня ведаў таго Крылова, не было. Ён добра ведаў сваё, беларускае, і шмат чаго яшчэ. А гэта, на мою думку, значна лепш, чым ведаць чужое, на ведаочы свайго.

Так склалася, што ў 1962 годзе мы з мамай вырашылі пераехаць у Менск, і началося зусім іншае жыццё.

Каб пераехаць у горад, патрэбна была праціска, атрымаць якую ў міліцыі было немагчыма. Мама мусіла знайсці сям'ю „свяякоў”, у якой было б „лішніх” 12 m^2 жыльля.

За савецкім часам мінімум квадратнай „карыснай” (значыць, „жылой”) плошчы жыльля на чалавека ў Менску быў 6 m^2 (у некаторых раёнах яшчэ менш). Калі сям'я з трох чалавек жыла ў кватэры, скажам, $18,06\text{ m}^2$, то $0,06\text{ m}^2$ былі „лішнія плошчай”, і стаць на кватэрную чаргу на „расшырэнне” было немагчыма. Толькі калі, скажам, нараджалася 2-е дзіця, сям'я ўпісвалася ў 10-15-гадовую чаргу чаканьня. Так і жылі-мучыліся бяспраўныя людзі. Рынку нерухомасці ў СССР не існавала, і таму купіць ці пабудаваць кватэру ў горадзе было немагчыма.

Маме пашанцавала. Знайшлася сям'я (адна з тысячы) ў прыватным доме, у якой аказалася „лішняя плошча” і якая пагадзілася яе працісаць. На гэта

патрэбны быў гроши. І мама прадала сваё адзінае кітайскае паліто (новае, яшчэ з этыкеткай). Я моцна перажывала і плакала, бо паліто мame вельмі пасавала, яна ў ім была такая стройная і прыгожая.

Удваіх з мамай мы пераехалі ў Менск, знайшлі маленьку кватэрку ў добрых людзей у прыватным доме на вуліцы Брылейўскай. Наш пакойчык быў вельмі малы. У ім стаяў аднаспальны жалезны ложак (на якім мы спалі з мамай удаваіх, падставішы дзінне табурэткі) і стол. Але гаспадары былі вельмі добрыя. Мы сталі блізкімі сябрамі, і гэтае сяброўства доўжыцца ўжо 43 гады. Нават дачка носіць імя нашай добрай гаспадыні цёці Надзі (Ніядовіч), надзвычай сардэчнай і шчырай.

Бліжэйшая ад нас школа (№1) знаходзілася на вуліцы Чкалava. Туды я і пайшла вучыцца ў 4 кляс з пачатку навучальнага году. Мама ж ўладкавалася на працу выхавацельніцай ў „спэц” школу-інтэрнат №8 для дзяцей з запозыненым разумовым развіццем. Прыроджаны філеліяг, яна ахвяравалася любімай працай (выкладанія мовы і літаратуры) і пайшла працаўца выхавацельнай з „цяжкімі” дзяцьмі. Трэба было выжываць, а ў такіх „спэц” навучальных установах зарплата на 25 адсоткаў была вышэй, чым у агульнаадукцыйных.

Увогуле, інтэрнаты-васьмігодкі тады былі агульнаадукцыйныя (для дзяцей з малазабяспечаных ці няпойўных сем'яў) і спэцыялізаваныя („спэц”), з пэўным ухілам (масташкім, матэматычным і г.д.). Існавалі яшчэ „спэц” інтэрнаты для дзяцей з фізічнымі і разумовыми адхіленнямі („разумова адсталыя” дзеці). У апошнія накіроўвалі спэцыяльная педагогічна камісія.

Паколькі сярод педагогічных чыноўнікаў, якія „засядалі” ў такіх камісіях, часцей траплялі раўнадушныя служкі камуністычнага рэжыму, разъмеркаваныне дзяцей у „спэц” інтэрнат нярэдка адбывалася па фармальных паказчыках. „Двоечнік”, „другагоднік”, „дрэнны па паводзінах” – значыць „недаразвіты”. Пад агульнын грэбень падпадалі і дзеці запушчаныя, недагледжаныя, з так званых „праблемных” сем'яў і г.д. (Бацькі аль-каголікі, напрыклад, і не пратэставалі такому рашэнню „камісіі”).

Так недагледжаныя (але зусім „нормальныя”) дзеці запісваліся дарослымі „педагогамі” ў „недаразвітыя”. Некаторыя з іх былі так званымі „выхаванцамі вуліцы”, бацькі якіх былі пазбаўленыя бацькоўскіх правоў.

У такія інтэрнаты нярэдка траплялі і дзеці, якія пераходзілі поліэмілітам і ў выніку хваробы – з рознымі фізічнымі недахопамі.

Усе гэтыя дзеці (разам з сапраўды разумова адсталымі) вучыліся па вельмі спрошчанай праграме (некаторыя прадметы, як алгебра, фізіка, хімія, замежная мова і т.п.) не выкладаліся. Асноўная ўвага – працоўнае выхаваныне. А такая спрошчаная праграма патрэбна была толькі частцы дзяцей. Інтэлектуальная дзеці тут амаль не разъвіваліся.

Мама заўсёды, калі ўе ёсць інтэрнат па недагляду псэўдапедагогаў траплялі „нормальныя” дзеці, вельмі шкадавала іх, цяжка перажывала і актыўна супраціўлялася на ўсялякую несправядлівасць, ня раз спрабавала дамагчыся перагляду „справы” некаторых сваіх выхаванцаў, якія трапілі ў інтэрнат для „адсталых” дзяцей. Але яе перажываныні школьнага адміністрацыю звычайна не цікавілі. (На педагогічных пасадах, як правіла, траплялі людзі паслухмияныя начальнству зьверху.) Якая магла быць крытыка школьнага кіраўніцтва ў савецкіх часы?! Пры саветах начальнства „не памылялася” – так было ўсюды, тым больш у закасцянелай савецкім дагмамі школе. І калі дзіця па недагляду трапляла ў такую ўстанову, вырываць яго адтуль, практична, было немагчыма: „начальнікі” свае рашэнні не адмнялі. Пры камуністах усё ў школе (ды і ва ўсіх адукцыі) было падпарадкована выхаваныню „сапраўднага будаўніка камунізму” (а зусім не „гарманічнага чалавека”, як дэкларавалася).

Шэрасцьць, раўнадушна і падпарадкованыне „агульнай статэгіі” – асноўныя рысы савецкай школы. Выключэнні былі, але яны не адмнялі „правілы”. Трапляліся і добрыя настаўнікі, але начальнікі адукцыі, прайшоўшы сіта на адданасць „кампарты” – не.

Мама і была такім выключэннем. Яна старалася разъвіваць эстэтычна сваіх выхаванцаў: вазіла іх на экспкурсіі, ці ў парк (на прыроду), бяскона прыдумвала і расказвала ім розныя „гісторыі”, упłyваючы на ўяўленыні дзяцей. Яна казала мне, што гэтыя дзеці, якія б яны ні былі, вырастуць і пойдуть у жыццё. Яны будуць жыццё побач з намі, і зараз ад нас залежыць,

Нёман каля Любчы.

(Фота Д. Зиновича)

каб будучае нашае агульнае (грамадзкае) жыцьцё было добрым, каб злых людзей было як мага меней.

Жылося цяжка. Мама з раніцы да позьнягя вечара была на працы, бывалі і начныя дзяжурствы. Пасъля школы я ішла да яе ў інтэрнат, і мама дзяліла свой „службовы” абед са мной, аддаочы большую частку мне.

Калі-нікалі я абедала ў рабочай сталоўцы (на вуліцы Чкалава, побач з мастом). Там у 60-я гады на сталах заўсёды стаяў хлеб, соль і гарчыца – ужо з голаду не памрэш. Суп каштаваў 6-11 капеек, катлета з гарнірам 33 капеек і кампот 5 капеек. Вось я і камбінавала з тых 50-ці капеек, што давала мама на абед, каб „выкраіць” на якія-небудзь прысмакі (шукеркі „падушачкі” – 10 капеек за 100 грам і г.д.).

Каб купіць нейкую адзежу, існавалі ня толькі крамы з новым адзенінем, а яшчэ камісійныя і так званыя „скупкі”. У камісійных былі рэчы лепшыя, але даражэйшыя. Таму доўгі час мы апраналіся ў самай таннай краме – „скупцы”. Мама пазнаёмілася з праадаўшчыцай, і яна пакідала нам больш-менш добрыя рэчы коштам да 10 рублёў (некаторыя з тых рэчаў я памятаю дагэтуль).

Жылі бедна. Але не ад гэтага шчыміць сэрца. Былі кнігі, вершы, сябры, былі мары пра лепшую (і багацейшую) будучыню, якія падтрымлівала і развязывала ў маёй дзіцячай душы мама.

У канцы месяца (перед мамінай зарплатай) амаль ніколі не заставалася грошай. Тады мама казала мне: „Не сумуй, дачушка, у нас яшчэ мільёны незаробленых грошай!” І калі гэта была нядзеля, яна пазычала рублёў 10, мы ішлі ў тэатр, кіно, у парк. І нам было добра.

Зусім іншае – была менская школа. Успамінаючы яе, у мяне дагэтуль непрыемна сыціскаеца душа. Я хадзіла ў школу, як на пакуту. Пасъля маёй вясковай школы, да якой я мела давер і вучылася добра і з ахвотай, менская школа падалася мне нечым жудасным. Мой „деревенскій акцэнт” (гэта значыць – беларуская мова) выклікаў раздражэнне гарадзкіх настаўнікаў, асабліва настаўніцы рускай мовы, якая мела найбольшы ўплыў і вагу,

бо рускай мовы і літаратуры было 8 гадзінай на тыдзень, беларускай жа – толькі тры. З гэтай настаўніцай прыходзілася сутыкацца кожны дзень. Я адчуvala яе дрэнныя адносіны, нярэдка гублялася. Калі яна павышала голас, я наогул не магла вымавіць і слова. Таму ў школьнім майм дзёньніку пачалі зъяўляцца тлустыя „двойкі”.

Каб іх ня ўбачыла мама, пасъля школы я хавалася за бярвенны і дровы, якія ляжалі ў двары прыватнага дома, дзе мы жылі (у доме было пячное атапленне) і чакала, пакуль мама пойдзе ў інтэрнат на працу. Потым я выдзірала з дзёньніка старонку з „двойкай” – і ўсё да пары было ціха.

Праз паўтары гады за вёскай Пятроўшчына (што на поўдні ад Менску), у полі пабудавалі дзіве новыя школы-інтэрнаты (агульнаадукацыйную і „спэц”) і дом для настаўнікаў. Маме выдзелілі службовую аднапакаёўку (значыць, жывеш, пакуль працуеш на гэтай працы). Туды пусцілі гарадзкі аўтобус №41, які курсаваў адзін на маршруце, бо абслугоўваў, фактычна, адзіны трохпавярховы дом для настаўнікаў. Пераехалі мы зімой, і да канца навучальнага году я ездзіла ў школу №1 на аўтобусе, каб скончыць 5-ы клас. Так я аказалася адарваная і ад горада, і ад роднай вёскі, дзе было шмат сяброў-аднагодкаў.

У сваёй новай „гарадзкой” кватэры мы з мамай спачатку спалі на падлозе на нашай вясковай пярыне. Але гэта быў наш дом, і мы былі шчаслівяя. Паступова куплялася мэбля ў крэдыт (інакш нешта набыць у дом мы не маглі: „лішніх” самых мінімальных грошай, каб нешта купіць, не было ніколі).

Паўднёвая частка Менска (вул. Уманская) шчыльна падбіралася да вёскі Пятроўшчына, якая была ўжо менш за кілёметр ад горада. Зусім побач з вялікім горадам беларусы жылі сялянскім жыцьцём, мелі сваю гаспадарку, кароў-свініней. Яшчэ некалькі год мы куплялі ў іх каровіна малачко.

Вёска Пятроўшчына цягнулася ўпоперак вузкай старой „берасцейскай” дарогі (ці „Дзяржынскай шашы”), якая перад Менскам „пераразала” Пятроўшчыну. Пазней (да алімпіяды-80) пабудавалі новую дарогу, а ста-

рая (ўздоўж могілак) паступова зынікла. (Сучаснай аўтазапраўкі таксама яшчэ не было.)

З аднаго боку дарогі за вёскай былі могілкі і поле. На другім баку ад шашы – была гарадзкая звалка (зарац на яе месцы стаіць мікра-раён „Паўднёвы Захад”). У полі (дзе зараз 9-ы гарадзкі шпіталь і прыбудовы), у паўкілёмэтры ад шашы – якраз і стаялі гэтыя тры дамы: інтэрнаты і настаўніці дом. Летам на полі каласілася жыта. Ад інтэрнатаў пад простым вуглом (адносна шашы) ішла дарожка на аўтобус. Уздень (каб не чакаць аўтобуса) ў горад ісці можна было пешшу, напрасткі, па съежцы ў жыце, праз Пятроўшчыну. Ідучы па гэтай съежцы, я зноў адчувала сябе ўдома, на вёсцы, на Лагойшчыне...

Канцовы прыпынак 41-га гарадзкога аўтобуса знаходзіўся на ўзбоч шашы. Аўтобус хадзіў вельмі рэдка, як папала, без раскладу. У „коле” ён звычайна стаяў хвілінаў 10.

Бывала, бяжыш ад інтэрната на прыпынак, каб пасыпець – і не пасыпеш. Аўтобус амаль перад самым носам „заводзіца” і зынікае. Тады ўжо трэба чакаць на менш гадзіны, калі гэты аўтобус вернеца назад.

Як жа залез „у пячонкі” мне гэты „сорак першы” звetchнымі чаканынямі па 40-60 хвілінаў! Аднаго разу мне прысыніўся сон, што па нейкай новай дарозе (!) ідзе трапейбус, а на месцы звалкі – шматпавярховыя дамы. Я прачнілася з адчувањнем шчасця, але праз хвіліну-другую толькі хмынула, бо не магла паверыць, што такое калі-небудзь можа стацца і я змагу дабірацца дамоў, не чакаючы на прыпынку адзінага „41-га” па гадзіне. Але праз нейкіх 5-8 гадоў тут пачалася будоўля, вырас вялікі раён, куды сталі хадзіць трапейбусы.

З дзяцей у нашым доме была толькі Вера і яе старэйшы брат Гена. Яны былі не тутэйшыя. Маці Веры, Тевризова Ніна Григорьевна, была руская, з-пад Казані, але яе муж, зь якім яна пазнаёмілася на вайне, быў беларус зь Менску. У яго быў прыватны дом на Грушавіцы. І хоць маці Веры пасылья вайны развязалася з мужам, пасылья яго съмерці яна з дўвумя дзецьмі з-пад Казані пераехала ў Менск. Перехадзі і працісацца ў Менску для іх сталася магчымым, бо дзеці мелі права на частку дома памерлага бацькі, а перехадзі яны (як потым расказвалі) ў Беларусь, бо сярод працавітых беларусаў жылося лепш і ніхто не галадаў (у пароўнанні Расеяй, зь яе „хранічнай галоднай хваробай”).

Вера была старэйшая за мяне на два гады і для яе гэтая розыніца была істотнай, таму лічыла сябе ў дружбе больш „важнай”. Быць „меншай” мне было ня надта камфортна, а часам крыўдна, але, акрамя Веры, дружыць мне не было зь кім. Пасылья заняткаў у гарадзкой школе я ехала ў сваю „Пятроўшчыну” (хвілінаў 40 на аўтобусе).

Уставаць прыходзілася вельмі рана, каб за гадзіну да заняткаў ужо стаіць на прыпынку аўтобуса. Бывала выйдзем мы з Верай з дому ў завею, пройдзем за агароджаную тэрыторыю інтэрнатаў у поле, і так на хочацца ісці на аўтобус у ненавісную школу. Глянем адна на другую і, не згаворваючыся, задаволеная паварочаем бягом дадому. (Маўляў, мамы ўсяроўна ў інтэрнаце на дзяжурстве. Прыйдуць – скажам, што з-за завеі аўтобус не хадзіў.)

У нас дома заўсёды былі кнігі. Аднаго разу я кажу Веры: „Давай вернемся дадому. У нас ёсьць кніжка нейкага Мапасана. Мама мне забараніла яе чытаць. Пакуль яе няма, давай пачытаем. Ну чыталі мы, чыталі, і ніяк не маглі зразумець, чаму яе нельга чытаць. Так ішлі мае школьнія гады.

* * *

У шкльным вучэбным пляне савецкай школы была графа „паводзіны”. Такім чынам кожны вучань быў ацэнены клясным кіраўніком. Як правіла, здольныя вучні былі альбо паслухмянімі (з „пяцёркай” па паводзінах) альбо „непаседы”, „парушальнікі дысцыпліні”. Настаўнікі такіх не любілі, бо яны прыносялі „клопаты”. „Паслухмяніх”, як правіла, не любілі дзеці, съмяляліся зь іх і былі радыя, калі ў „выдатнікаў” здараліся непрыемнасці ў школе.

Ня лепшай сітуацыя была і з так званымі „цяжкімі” ці „дрэннымі” вучнямі (гэта значыць, менш здольнымі). Калі тыя ня слухалі, „круціліся” на занятках, нечага ня ведалі, настаўнікі нярэдка іх зынявали (называлі

„дурак”, „придурак”, „идиот” і г.д.), крычалі, выганджалі з кляса. Потым гэтыя „дуракі” вырасталі і, як узор, несылі антыкультуру сваіх настаўнікаў у жыцці. Гэта было зачараванае кола. (Дарэчы, і ў іншыя часы будучых настаўнікаў вычылі прафесіі. Што тычыцца самога „вобліку” настаўніка як чалавека, то гэтаму не вучылі. Праўда, быў прадмет „савецкая педагогіка” – які прадмет, такая і наўку для студэнта-педагога.)

Сістэма выхавання і адукацыі была съкіраваная на тое, каб школьнікі адпавядалі нейкаму штучнаму агульнаму стандарту. Але ў школе, аднак, вельмі шмат залежыла ад індывідуальнасці настаўніка. Акрамя таго, пасылья заняткаў школьнікі усё ж былі вольнымі. А вось тыя, што былі ў „інтэрнаце”, гэтай волі ня мелі.

* * *

Наш „настаўніці” службовы дом стаяў якраз паміж двума інтэрнатамі. Наша кватэра была на трэцім паверсе і вокны выходзілі на стадыён мамінага інтэрната. У суботу пасылья заняткаў дзяцей забіралі дадому бацькі, у інтэрнаце ж заставаліся дзеці, у якіх бацькоў не было ці яны былі пазбаўлены бацькоўскіх прав і бяз бацькоўскіх прав. Калі набліжалася абед, з будынку інтэрната выбігаў дзяжурны „выхавацель” і крычаў: „Сіроты, абедаць!” Гэтае „сіроты, абедаць” уражвала мяне, 11-гадовую дзяўчынку, але не дарослыя „педагогаў”. Мама заўсёды абуралялася такім адносінамі і вельмі шкадавала гэтых абдзеленых дзяцей, але, зразумела, зъяніць нічога не магла.

З „сіротамі” на выхадныя заўсёды заставаўся дзяжурны выхавацель. (Гэта была як бы дадатковая праца, па жаданню.) У выхадныя плацілі, здаецца паўтары стаўкі. А вось у съвяты плацілі двайны аклад. Мама заўсёды старалася запісацца працаўца на выхадныя, а вось на съвяты ёй гэта не ўдавалася амаль ніколі. Памятаю, партгрэг Марыя Сямёнаўна гаварыла маме: „У съвяты працу ѿсьць толькі камуністы. Ты, Маргарыта, не камуніст, дык і ня лезь.” Мама спрабавала запярэчыць, але што можна было даказаць партгрэгу – нічога.

Усё гэтае жыццё было для нас з мамай чужым. Але мы не засяроджваліся на цяжкасцях. У мамы была мэта жыцця – каб я скончыла школу, паступіла ў іншыя сконы, яго, бо без адукацыі яна не ўяўляла майго нармальнага дарослага існавання. А радасці жыцця мы шукалі самы. У вольны час мама рэгулярна вадзіла мяне ў тэатр, асабліва любіла ў Опэры. Так з дзяцінства я палюбіла „храм мастацтва”.

Летам мы з мамай ездзілі на вёску, у лес. Мама вельмі любіла зьбіраць ягады-грыбы і заўсёды зъяўртала маю ўвагу на прыгажосьць лесу, узгорка, на прывабнасць суніці ў траве, на дзівосны „голос” леса, на ягоны шум і цішыню, на гойданыне дрэваў над нашымі галовамі, на сонечныя праменіні скрэз сосны – і я прыглядзялася і прыслухоўвалася. Так паступова ў маю істоту ўваходзілі тыя каштоўнасці, якія мне становіна прывівала мама. И потым, калі я ўжо стала дарослай, у якіх іншых лесах я ні трапляла – ці то на Лепельшчыне, ці то на Бягомельшчыне, ці Горадзеншчыне – у мяне заўсёды было адчувањне свайго, лагойскага лесу і краявіду, і я са зъдзілением думала: „Вось жа першы раз я тут, а як бы даўно ведаў гэтыя мясціны, яны мне мілья і – мае”. И радвалася гэтым сваім думкам.

На Беларусі так было заўсёды ў любым „незнамым”, „новым” месцы. А вось за мяжой май Беларусі такога адчувањня ўжо не бывала ніколі. Надворот, ловіш сябе на думцы: „Усё такое ж: і трава, і краскі, і сцяжынка, і дрэвы, а – не маё. Усё гэтае прыгожа, а сэрца ня грэе. Душэўнага яднання з „чужай” прыродай чамусыці не адбываецца. Чужая прыгожая прырода як бы сама па сабе, а я – сама па сабе. Чаму так адбываецца? Ня ведаю. Пэўна, тут ёсьць нейкай Боскай таяміці.

Здараліся і мінуты забыцця. Глядзіш так на зялёную траву і кветкі і здаецца – ты на радзіме. А потым раптам пачуеш голас за вакном на чужой мове – і вяртаешся ў рэальнасць.

І ўспамінаеш простых вясковых жанчын у гумовых ботах, якія ідуць па журавіны ў балоты, і зайздроўші іхнаму шчасцю зъбираць сёняні свае ягады на вечнай сваёй зямлі. А потым думаеш, ці ж вечнай, бо голас рускага акупанта зноў скрыпіц недалёка. А мы, даверлівыя беларусы, нават не зъяўртаем увагі, як ён падбіраецца пад наша быццё.

У сваім вольным dome-радзіме мы зможам паправіць і палепшыць усё, што нас не задавальняе. Калі ж страцім незалежнасць і гаспадарыць у нашым родным доме стане расеяц і кожны чужак, то што гэта будзе за жыцьцё. Так і будуць беларусы хадзіць з увогнутымі шыямі, пакуль ня вымруц. I гэта нашчадкі Вялікага Княства!?

Усё гэта я вельмі добра ўсьвядоміла за мяжой. У чужой краіне ты госьць. Ёю распараджаюца яе гаспадары – і гэта справядліва. Але тут, за мяжой, я востра адчуваю сваю Бацькаўшчыну, якую вымушана была пакінуць, шчымліва разумею і ведаю, што ў мяне ёсьць мая зямля, народ, свой дом, свой лад жыцьця, свой вобраз думаныня і мэнтальнасць. Гэтага нельга страціць. I каб гэта нам заўсёды было, я б магла (мнё здаецца) ахвяравацца нават жыцьцём.

Галіна Пазняк

ЛІЦЭЙСКАЯ САЛІДАРНАСТЬ

Яны вучыліся ў Беларускім Гуманітарным Ліцэі імя Якуба Коласа. Вучыліся паспяхова. Вядомая сваёй беларускасцю, высокім узроўнем адукцыі, дэмакратычным змагарным духам сталічная ўстанова была сапраўднай alma mater (маці-карміліцай) для дзяўчат і хлопцаў. Але даўно ўжо ў Ліцэі назіраліся працэсы, якія бянтэжылі навучэнцаў і іхных бацькоў. Трывожылі ня толькі спробы рэжыму ліквідаваць адзіны ў краіне сапрауды беларускі Ліцэй. Але таксама й паводзіны кіраўніцтва Ліцэю, перш за ўсё ягона гырэктара сп. Ул. Коласа. Нягледзячы на патрабаваныні Бацькоўскай рады сп. Колас на працягу гадоў не зрабіў аніводнай справаўдзачы пра выкарыстаныне грантаўскіх сродкаў, якія паступаюць для Ліцэю з розных краінаў і фондаў. „Таямніцы ліцэйскага двара” сталіся правілам для элітарнага кіраўніцтва. З цягам часу зъмяніліся й традыцыі ліцэйскага жыцьця. Так, увесну 2006 г. адміністрацыя зволыла як „недобранадзейных” настаўнікаў беларускай мовы і фізікі, выдатных спэцыялістau, якіх вельмі любілі студэнты. Навучэнцы выступілі з пратэстам супраць несправядлівасці. Сп. Колас у каstryчніку 2006 г. падмахнуў загад аб выключэнні вучняў з Ліцэю.

12 хлопцаў і дзяўчат адзінаццатай клясы фактычна апынуліся на бруку. У савецкую-рассейскую школу рэжымнага тыпу яны ўжо ня могуць вярнуцца – настолькі задушлівая там атмасфера пасяля шматгадовага існавання ў ліцэйскім брацтве. Творчая моладзь вырашила не здавацца і стварыла сваю ініцыятыву пад дэвізам „Ліцэйская Салідарнасць”. Штодня яны зьбіраюцца на кватэры ў аднаго з салідарнікаў і праводзяць заняткі паводле ліцэйскай праграмы. З навучэнцамі займаюцца настаўнікі. Праводзяцца ўрокі, сэмінары, абмеркаванні (па ўсіх предметах на беларускай мове). Вядзенца падрыхтоўка да выпускных экзаменаў.

Мы спыталіся ў ліцэісташтупаць пра іхныя далейшыя пляны. Усе яны зьбіраюцца паступаць у вышэйшыя навучальныя ўстановы. Кожны абірае свой шлях. Сяргей марыць стаць спэцыялістам міжнароднага мэнеджменту, Ганна захапляеца кітаістыкай, Іна будзе спартовым трэнерам, Таня – псіхолягам, Віка – рэжысёрам-дакументалістам, Аляксандра цікавіць сацыялогія, Андрэя – юрыспрудэнцыя, яшчэ адна Ганна хоча займацца гісторый маастацтвам. Яны – вельмі розныя па сваіх навуковых прыярытэтах і скільнасцях, па характеристах і тэмпрамэнтах. Але іх аб'ядноўвае любоў да ведаў, ліцэйская вернасць роднай культуры і мове, жаданыне зрабіць сваю радзіму-Беларусь дэмакратычнай і ўсходнейшай краінай.

У няпростых умовах, у змаганьні фармуеца нацыянальная беларуская – сапраўдная эліта. На фоне рэжымнай дэмараўлізацыі грамадзтва, шалёнай русіфікацыі моладзі сустэрча з дзяўчатамі і хлопцамі „Ліцэйской Салідарнасці” дае сьветлыя і аптымістычныя ўражанні. Яны, а не чужынцы-цемрашалы, будуць вызначаць будучыню нашай Беларусі.

Янка Базыль

У ЧЫМ СУТНАСЬЦЬ НАФТА-ГАЗАВАЙ ВАЙНЫ ПАМІЖ РЭЖЫМАМІ ПУЦІНА І ЛУКАШЕНКІ.

Найперш гэта канфлікт паміж саўдзельнікамі адной справы – усталівання гэбоўскай улады над постсавецкай прасторай. Дыктатары ня могуць аб'ядноўвацца, павінен застацца нехта адзін, хто будзе кіраваць нічым ня дзелячыся.

Дзеля захаванья ўлады пуцінская група зрабіла стаўку на фармальнае „аб'яднанне” (на справе на інкарпарацыю) зь Беларусі і потым на новыя выбары прэзыдэнта гэтага квазідзяржайнага ўтварэння. Аб уладзе над „квазі” Лукашэнка з Пуціным якраз і не дамовіліся.

Тады Пуцін, якога падціскахуць выбары, ужоў супраць саўдзельніка любімы прыём съледчага НКВД – пальцы ў дзіверы і – „отвечат!” Расейцы скарысталі свой нафта-газавы манапалізм і накінулі на шыю Беларусі пяцлю, хочуць задушыць нашу эканоміку і прымусіць Лукашэнку здацца ў Расею (здаць Беларусь). Гэта ня проста разбой. Гэта грубая палітычная агрэсія і эканамічная вайна супраць нашай краіны. Расея тут парушыла ўсе законы, нормы і дамоўленнасці. Пазыцыя Масквы тут нецывілізаваная, разбойная і агрэсіўная.

Але ў выніку гэтага канфлікту і гэтай палітыкі ў закладніках апынуўся ўесь Беларускі народ. Пальцы шчымяць рэжыму, а балець будзе беларускаму народу.

Складася такая сітуацыя, што шкурныя інтарэсы дыктатара ў пэўных аспектах супадаюць з нацыянальнымі інтарэсамі народа. Выпадак тыповы і небяспечны. Што рабіць беларусам у такім становішчы? Тым больш што рэжым бароніцца ад расейскай удаўкі ращуча (прынамсі на словах) і адэватна. I аб'ектыўна на карысць Беларусі.

Задача відавочная. Беларусам найперш трэба абараніць свае нацыянальныя інтарэсы, а потым, абараніўшыся ад агрэсіі Расеі, ліквідаваць прамаскоўскі рэжым.

Нягледзячы на часовае супадзенне задачаў, катэгорычна нельга аб'ядноўвацца з рэжымам Лукашэнкі. Бо рэжым, як толькі атрымае пэўныя палёгкі і абязанні ад Масквы, тут жа адмовіцца ад барацьбы і здасць Беларусь, а той, хто зь ім супрацоўнічаў – стане саўдзельнікам у злачынстве.

Беларускі народ, беларускія адраджэнцы і ўесь Беларускі Вызвольны рух павінен сам змагацца з расейскай агрэсіяй, не зважаючы супадае гэта з дзеяньнімі рэжыму ці не. Беларускі народ і ягоныя прадстаўнікі заўсёды павінны заставацца самымі сабой і самастойнай палітычнай сілай. У гэтым прынцыпі і залог перамогі.

Сёння мы бачым некаторых, што гатовыя ўжо падтрымачы рэжым. Але шмат ёсьць розных „еканамісташтупаць”, „юрыстаў” ды „журналісташтупаць”, якія каментуюць канфлікт, паддакваючы ціпер нашым непрыяцелям расейцам, часам з жаданіем „насаліць” Лукашэнку. З гісторыі, аднак, вядома, што той, хто выступаў „за поражение своего правительства (краіны) в войне”, гаварыў гэта за вялікія нямецкія гроши. Аналёгія вельмі празрыстая да тычынек некоторых лукашэнкаўскіх „апазыцыянераштупаць”, аматараў ездзіць у Маскву ды Брусаўль.

Для канфлікту паміж дыктатарамі характэрна таксама нязменнасць іхняе ўнутране палітыкі. Яна не зъмянілася ні пры якіх абставінах, як не зъмянілася тыпаж пры ўладзе. Як быўлі антыбеларускі рэпресіі, так і застаюцца; як пераследвалі беларускую моладзь, так і пераследуюць; як нішчылі беларускую адукцыю так і нішчаць; як была русіфікацыя так і застаецца, нягледзячы на ўсю супрацьрасейскую рыторыку.

Каб ня быць закладнікам варожых сілаў, беларусам трэба арганізоўвацца і самым стаяць за сябе.

Зянон Пазняк

7 студзеня 2007 г.

„ПАРАЛЕЛЬНАЕ ЖЫЦЬЦЁ”

Адной з прычынаў пазанацыянальнага існаванья шмат якіх беларусаў зъюляеща магчымасць арганізація сабе „паралельнае жыцьцё” пад антыбеларускім рэжымам. Дэвізам гэтай пазыцы ёсьць „Главное ни во что не вмешиваться, не засветиться”. Зынешне лаяльныя грамадзяне шукаюць паралельныя хады, каб выжыць са сваімі сем'ямі.

Дыктатура пад камандай Масквы разбурыла беларускую эканоміку, стала немагчымы працаўца за капейкі на радзіме. І больш за мільён людзей самага актыўнага вытворчага ўзросту паехалі за мяжу, у асноўным у тую ж Рәсею. Іх там забіваюць, абрабоўваюць, забіваюць, зыневажаюць. Але значнай частцы ўсё ж удаецца зарабіць пэўныя сумы, каб сем'і маглі выжыць. Хітрышыя і больш падрыхтаваныя падаліся на Захад. Моладзь ужо шэраг гадоў пасля краху СССР працуе на прасторах Эўразіязу і ЗША. Вяртаеца дахаты з грашымі, пачуваеца камфортна. І, хаяц гэтым маладым „не по душэ” дыктатура, але „жыць можно, лишь бы ни во что не соваться и не засветиться”.

Зянон Пазняк і іншыя патрыёты Беларусі даўно папярэджвалі, што схема паралельнага жыцьця ня можа існаваць вечна, што антыбеларуская паліцэйшчына задушыць апошнюю парэшткі свабоднай ініцыятывы, што трэба абараніць свою свабоду, змагацца за дэмакратычную эўрапейскую Беларусь, салідарна супрацьстаяць русіфікацыі і расейскому імпрыялізму. Але многім беларусам ва ўсё гэта „неяк ня верылася”, яны спадзяваліся, што „на іхны век хопіць” і што ніхто іх не зачэпіць.

Гэтакім людзям прапануем, між іншым, пачытаць „Белгазету” за 16 кастрычніка, а менавіта артыкул „Поработал – заплаті!”. Гэта ёсьць інтэр’ю з наміністрам МУС РБ А. Бягуном. Цытуем рэдакцыйную частку артыкула: „Речь ідёт о гастарбайтерах – мускулистых парнях на российских стройках и привлекательных бебиситтерах в американских семьях. Отныне о них задумались в МВД, подсчитав, что всех необходимо „принудить легально заниматься трудовой деятельностью”.

Чытану прыйдзеца, аднак, доўга ўглядаща ў міністэрскі лубок, фальшивую карцінку пра жыцьцё і працу беларусаў у Рәсеі: „В Россию едут молодые мужчины, которые вместо деревни хотят жить в Москве, пусть и на съёмной квартире...” (Як ўсё гэта нагадвае „карцінкі” і агітацыю часоў гітлерскага „райху”, калі запрашалі на працу ў Нямеччыну). Наміністру МУС у адным месцы, праўда, гаворыць пра галоўнае: „Государство вынуждено разработать комплекс мер, чтобы воздействовать на процесс. Карательные санкции пока не перечислю: они находятся в разработке, причём этим занято не только МВД...”

Што называеца, дзякую на „добрыйм слове”. Рэжым зрабіў ўсё, каб пазбавіць наш народ магчымасці працаўца і зарабляць на жыцьцё на радзіме. Сотні тысячаў людзей падаліся за мяжу. Цяпер паліцэйскія патрулі будуть высывяцляць непасрэдна па месцы жыхарства ў перапужаных сямейнікай, дзе падзеліся і што робяць іхныя работнікі. Калі гастарбайтеры будуть вяртацца і перасякць мяжу Беларусі, іх ужо будуть чакаць чыноўнікі рэжыму з карніцкім паўнамоцтвам. Вядома, што абсолютная большасць наших людзей выязджае на працу за мяжу нелегальна. Зразумела, што ў гэтых *карніцкія чыноўнікі будуть адразу адбіраць усе гроши*. „Шчасліўчыкі”, якія працеваюць ў Эўропе і Амэрыцы легальна і маюць на ўсё паперы, *павінны будуть аддаць значную частку заробку (магчыма палову і больш)*.

Здавалася б, кожная дзяржава бярэ падаткі. Але ўсё мы разумеем, што антыбеларускаму рэжыму патрэбна ў чарговы раз проста абраўаваць беларусаў. Бо бракуе грошай на паліцыйска-гэбоўскія дывізіі, на легіёны бюракраты, на шклоўскія ракеты, зімовыя палацы, „агрогородкі” і іншыя звыродлівія эксперыменты дыктатуры. Паралельнае жыцьцё канчаеца, як канчаеца любая спроба прыстасавацца да антычалавечага рэжыму. „Неяк праіснаваць”, „неяк пераходзіць” прамаскоўскую сістэму ўлады ня ўдасца. Яна забярэ апошнюю капейку, яна ня зылітасцівіца над маўклівымі і пакорлівымі. Толькі народная салідарнасць у змаганьні за вызваленіне Беларусі ёсьць шляхам да нармальнага цывілізаванага жыцьця. Але ці здолныя змагацца за свабоду людзі без Айчыны ў сэрцы?

Валеры Буйвал

АБ АНТЫБЕЛАРУСКАЙ ПАЛІТЫЦЫ РАСЕІ І ЗМАГАНЬНІ СУПРАЦЬ ЯЕ

Толькі што прамінуў пік чарговага канфлікту паміж Пуціным і Лукашэнкам. Паступова ўсё вяртаеца да ранейшага інтэграцыйнага маразму, і гэта палітыка будзе працягвацца далей з абодвух бакоў.

Пра канкрэтныя прычыны і сутнасць сваркі я ўжо пісаў – гэта імкненне пущінскай групы ўлады ў Маскве выйсці на трэці (новы) прэзыдэнцкі тэрмін шляхам інкарпарацыі Беларусі і правядзення выбораў прэзыдэнта ў нібыта новай „санузнай” дзяржаве. Аднак прэзыдэнт павялічанай імперыі мусіў быць адзін, а прэтэндэнты – два. Таму канфлікт паміж гэтымі саўдзельнікамі быў непазыбжны.

Усё гэта ёсьць злачынная і брыдкая антынародная гульня. Але прыходзіцца пра яе казаць, бо такая рэалнасць вычварэнскай імпэрскай палітыкі.

Імкненне Пуціна па-гэбоўску загнаць суперніка ў кут скончылася фіяскам і палітычнай паразай Пуціна. Тым ня менш пущісты здолелі фармальна захаваць твар і ў выніку Беларусь праіграла эканамічна. Скандалісты вярнуліся на зыходныя і, дарэчы, агульныя палітычныя пазыцыі. „Інтэграцыя” працягваецца. І будзе працягвацца. Гэта толькі эўфімізм імпэрскай палітыкі. Тут не мяніеца нічога. У студзені працягваецца стварэнне на Беларусі адзінай расейска-беларускай (а фактычна – расейской) сістэмы супрацьпаветранай абароны (СПА), функцыянуюць усе (патрэбныя Рәсеі) пісцідаструктуры так званай „санузнай дзяржавы”, адчыненыя межы і г.д. У афіцыйнай Беларусі ніхто не шукае і не думае ні пра якія эканамічныя, энергетычныя і іншыя альтэрнатывы. Усё гэта паказвае на непрынцыпавасць канфлікту, што зноў пераходзіць у зацяжное суперніцтва, небясьпечнае для народу Беларусі (які, паўтаруся, знаходзіцца ў закладніках гэтай авантурнай палітыкі дзівюх асобаў).

Можна не сумнівацца, што пасля таго, як не ўдалася спроба зламаць саўдзельніка з насоку, Москва будзе паступова, крок за крокам засцягваць энергетычную пятлю на шыі Беларусі. Тут тыпове энкавэздзіцкае разуменне палітыкі. Іншай яны не ведаюць. Аднак палітычна Лукашэнку гэта ўжо мала зашкодзіць (бо час працуе не на Пуціна). Гэта зашкодзіць Беларусі і перш за ўсё – канчатковым зынішчэннем беларускага прадпрымальніцтва.

Падышэнне ў два разы цэнау на энергетычныя рэсурсы пры адчыненай мяжы з Расеяй можа выклікаць перавод беларускіх бізнесовых вытворчых прадпрыемстваў (што спажываюць энергию) і капіталаў у Рәсею (у Смаленшчыну, Бранішчыну, Пскоўшчыну і г.д.), дзе энергія танеішша. Створаецца нахільная плоскасць, лейка, у якую пачне зылівацца беларускі вытворчы бізнес. А гэта і падаткі, і працоўныя месцы, і капіталы, і тэхналёгіі, і развицьцё вытворчасці. Тут велізарныя страты і гарантаваная адсталасць для краіны з высокім беспрацоўем. Замест каб развязаць Беларусь, беларусы будуть падымаць Рәсею (праўда, калі расейскі крымінальны бізнес дазволіць ім гэта рабіць; будуть плаціць „падаткі” яшчэ і „росбізнесу”).

Штучным беспрацоўем і адчыненімі мяжамі ўжо даўно створана сітуацыя, што амаль мільён беларусаў працуе ў Рәсеі і на Рәсею. Цяпер туды зьбіраюцца сьпіхнуць і беларускі вытворчы бізнес. Складваецца ўражанье, што пра гэта ў рэжымных колах ніхто ня думае (што думаноць „наадварот“). Але ў Москве, не сумніваючыся, ўсё працільны.

Каб запабегчы гэтamu заплянаванаму абласцроўленню беларускай эканомікі, трэба тэрмінова зрабіць нармальную дзяржаву ўнутраную мяжу з Расеяй і праводзіць адпаведную ўнутраную эканамічную палітыку. Тым часам Лукашэнка ўжо заяўлі, што „яны” (рэжым) не збіраюцца ўводзіць які-небудзь контроль на мяжы з Расеяй. Выглядзе, што рыхтецца заплянаваное самагубства нашай краіны, і рэжым, як заўсёды, гэтamu спрыяе.

Тут варта нагадаць, што адно з найвялікшых злачынстваў рэжыму Лукашэнкі, зробленое ім за дванаццаць гадоў аўтарытарнага кіраваньня, – гэта прывязка беларускай эканомікі, гандлю і энергетыкі да Рәсеі. Прывязка рабілася съведама і пачала адрасу, у 1994 годзе. Тады ні з таго, ні з сяго пачалі пераводзіць аб'екты беларускай вытворчасці, кашельныя і г.д. з мазуту на газ. Хаця газ абыходзіць даражэй на 30 адсотак, чым мазут, а ў Беларусі была свая нафтаперагонная вытворчасць і нават свая нафта (тады здабывалі

два мільёны тон). Гэта быў пачатак мафійнай стрыжкі купонаў і запраданьня Беларусі. Што ёсьць цяпер і што адбываецца далей – мы бачым.

Треба ўлічыць, што пагроза для сувэрэнітetu, волі і інтэрсаў Беларусі складаеца вельмі сур'ёзная. Найперш, як выявілася, задушэнне Беларусі Масква ўзгадніла зь немцамі (а значыць з Эўропай, бо цяпер немцы верхаводзяць у Эўразіі). З другога боку пущністам няма куды дзявацца, яны рэальная могуць страціць уладу ў Рэсей і пачненца чарговы „передел” (і „беспредел”). Таму ціск на Лукашэнку і маніпуляцыі з так званай „інтэграцыяй” і „саюзной дзяржавай” будуть працягвацца. Тут могуць скарыстаць і ціск, і подкуп, і ашуканства – увесь ужо вядомы з гісторыі імперыі арсенал.

Вартага звязнуць увагу ў сувязі з гэтым на паводзіны ў час нафта-газавай сваркі так званай падстадойной „апазыцыі” і ўвогуле ўсіх гэтих нібыта „еканамістаў”, „юрыстаў” і т.п. „спецыялістаў”. Відовішча проста шакуе. Усе яны тонам і зъместам апраудвалі расейскія паводзіны, радаваліся з „паразы”, як яны лічаць, Беларусі і ўсялякі гробліва выказваліся пра сваю краіну. Для іх Лукашэнка – гэта Беларусь, а нацыянальная беларуская інтэрсы – гэта Лукашэнка. „Так што няхай ведаюць расейцы, з якой краінай маюць справу”, – зларадна ўсклікае „экспэрт” Л. Злотнікаў у інтэрв’ю „Свабодзе”.

* * *

Рэальная спадзяваныні цяпер могуць быць на новае пакаленіне. І дзеля гэтага павінна рабіцца асноўная наша нацыянальна-асьеветніцкая праца і нацыянальна-асьеветніцкая палітыка. Цяпер, улічваючы небяспеку, трэба рабіць наступныя канкрэтныя крокі. Зыходзім з падставы, што абараніца і перамагчы можам толькі абапіраючыся на свой народ, сваю нацыю, сваю моладзь і сваё грамадзтва.

Треба шырока ўрухоміць канцэпцыю БНА (Беларускага Нацыянальнага Адраджэння). Гэта канцэпцыя беларускага асьеветніцкага руху з дыскрэтнай гарызантальнай структурай (аўтаномныя групы па 3-5, максімум 7 асобаў). Галоўная задача – беларуская нацыянальная асьвета ў Інтэрнэце, пашырэнне беларускамоўных „сайтаў” інфармацыйна-асьеветніцкага кшталту, накапленыне нацыянальнай інфармацыі і множаныне беларускіх культурных здабыткаў у Інтэрнэце. Групы БНА могуць займацца таксама іншай асьеветніцкай працай на Бацькаўшчыне, абыходзячырагаткі пра- маскоўскага рэжыму. Пры гарызантальнай сістэмі і аўтаноміі структурой рух фармальна незыншчальны. Мэтадычную дапамогу руху будуть рабіць старэйшыя адраджэнцы і арганізацыі. Практычна ўжо створана базавая суполка – „Беларускі Маладзёвы Рух Амэрыкі” –, якая дапамагае ў стварэнні беларускамоўных „сайтаў”, выдзяляе бясплатныя „гостыні” на беларускамоўныя асьеветніцкія і некамэрцыйныя старонкі. БНА – гэта можа быць сусьеветны асьеветніцкі беларускі рух у Інтэрнэце. Беларусы, якія на- ват сядзяць у Аўстраліі ці на Мадагаскары, могуць прымаць у ім удзел.

Ізноў узінікла ситуация, калі неабходна аднавіць дзейнасць БКА (Беларускага Камітэту Абароны), створанага ў 2002 годзе пасля пущніскіх „мухаў-катлетаў” і адкрытай палітычнай атакі на незалежнасць Беларусі. Неабходна аднавіць групы і друкаваныя выданні, што ў 2002-2004 гг. выдавалі БКА і мясцовыя камітэты абароны, і адрадзіць усю дзейнасць, апісаную ў інструкцыях і бюлетэнях БКА.

БКА мае таксама гарызантальную і дыскрэтную структуру аўтаномных суполак (3-7 асобаў), мэтадычны цэнтар і Камітэт. Заклікаю найперш маладых беларусаў на ўсіх узроўнях уключацца ў змаганье супраць альтыбеларускай расейскай імперскай палітыкі і за вольную Беларусь. Памятайма, што калі ня будзем змагацца, то на галаву нам сядзе масковец і скінуць яго тады можна будзе толькі сілаю зброі. Лягчэй яго проста не пусыць у хату, чым вытурваць праз вакно пасяля таго, як ён зьнішчыць нашае жыццё.

Камітэты абароны нябачна мусіць быць усюды: на прадпрыемствах і ў інстытутах, ва ўстановах і структурах, нават там, дзе іх ніхто не спадзяеца. Беларусь мусіць змагацца. Хопіць назіраць вечнае паражэнства, апатыю і пустазвоноства. Настае адказны час і беларусы не павінны яго страціць.

Зянон Пазняк

Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне”
і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

21 студзеня 2007 г.

КАЛЯДКІ Ў ТАВАРЫСТВЕ

13 студзеня 2007 года ў Таварыстве Беларускай культуры ў Летуве адбылося съяткаванье Старога Новага года і Калядаў. Залю ўпрыгожылі ў стылі мадэрн (гэтым прафесійна займалася вядомая беларуская мастачка Хрысціна Балаховіч). На сцяне зіхацелі папяровыя зорачкі, на стеле - на- вагодні букет.

Распачаў імпрэзу старшыня ТБК Хведар Нюнька, ён павіншаваў пры- сутных з наступающим Новым 2007 годам, пажадаў плёну ў асабістым і грамадzkім жыцці, больш рабіць намаганняў і высілкаў на карысць Бацькаўшчыны. У прыватнасці адзначыў працу „сянюнаса” (войта) „Вяркійскай” (Веркі) „сянюні” г. Вільні Вацлава Гульбіновіча, кірауніка „сянюні”, якая заняла першае месца сярод дваццаці ў горадзе па выніках працы за мінулы год, а Вацлаў яшчэ зьяўляецца чальцом рады ТБК, дзе таксама шмат працы.

У таварыстве за мінулы год прайшло шмат значных мерапрыемстваў, сярод іх дні беларуска- летувіскай культуры, прысьвечаныя 100-годзь- дзю „Нашай Ніవы”, прэзэнтацыя кнігі Ул. Пецюкевіча „Узыняўся белы птах”, на якой прысутнічалі госьці з Італіі і Беларусі, прэзэнтацыю кнігі М. Казлоўскага „Галасы разбуджаных птушак”, якая ўвайшла ў сьпіс леп- шых кніг мінулага года.

Наступным выступоўцам быў сябра таварыства, карэспандэнт рады „Палёнія” Андрусь Старавойтая. Ён эмацыйна распавёў пра палітычнае становішча на Беларусі, гаварыў пра тое, што адбывалася ў Вільні 13 студзеня 1991 года, тады ў абарону незалежнасці Летувы сталі прадстаўнікі ўсіх нацыянальнасцяў, сярод узнагароджаных мэдалямі ёсьць дзесяць беларусаў, у тым ліку троі сябры таварыства.

Алесь Адамковіч распачаў цыкл лекцыяў „Беларускія карані на Віленшчыне”, першую лекцыю прысьвяціў ксяндзу Юрию Матулевічу – шчыраму абаронцу вернікаў - беларусаў. Летувіс па нацыянальнасці стаяў на баку дыскрымінаваных польскімі ўладамі беларусаў, за што таксама цярпеў пераслед. Як сяятар ён змагаўся за тое, каб вернікі звязаліся да Бога на роднай мове. Прайшлі гады, і шчырыя вернікі-беларусы ў знак пашаны прысьвяцілі першую лекцыю сяятару Ю. Матулевічу.

Андрусь Старавойтая прасыпяваў гімн „Магутны Божа” на слова Натальі Арсеньневай.

Мастак Алег Аблажэй паказаў апошня ілюстрацыя ім кнігі казак, якія выйшлі ў выдавецтвах Летувы, Рэсей, Польшчы, падзяліўся творчымі пля- намі.

Напрыканцы афіцыйнай часткі прысутнія ў залі паглядзелі відэафільм „Белы легіён”, зняты польскім рэжысёрам у 2006 годзе, які сваім патры- ятычным зъместам нікога не пакінуў абыякавым.

Завяршылася мерапрыемства за съяточным сталом.

Леакадзія Мілаш

ЗЯНОН: ВЫБРАНЫЯ ВЕРШЫ ВАСЬМІДЗЕСЯТЫХ ГАДОЎ

(З ЦЫКЛУ „ЛІСТЫ ДА БАЦЬКАЎШЧЫНЫ”):

Съяцло любові

Як добра сузіраць
Ціхую Тваю красу;
Твой погляд,

поўны пяшчоты і ласкі.
Быццам срэбныя промні
 ў майскую ноч
Плывуць з-за празрыстых хмар.

1985 г.

(З ЦЫКЛУ „ЧУЖАЯ ВАЙНА”):

Вяртаньне з Аўганскаі вайны

„Іванка малодзенъкі
Ідзе невясёленъкі...”
(З народнай песні)

Іванка вяртаўся.
Як здоўжыўся шлях над гарамі.
Дзе Вы, бацька мой любы
І маці мая любая,
Што на заводзе футаралаў
Фарбую тэлевізары...
Як гайдaeцца цынкавы мой самалёт
Над Дзьвіной,
Як воблакі серабрацца...
А вунь у садочку дзяўчына мая.
А вунь на парозе матуля мая.
А вунь каля брамы мой бацька стаіць...
Не спаткай, не глядзі на мяне да

съвітаньня.

Не кладзі мне
чырвоныя кветы.
Лепш хай прыме труну
той маскаль-ваенком.

(Фота З. Пазыкіка. 1964 г.)

Расейцы.

Мне яго не дастаць з таго съвету.
Паслухайма...
Як чыркаюць вераб’і на могілках
У бэзвыхных кустах,
Як лісьце шуміць у таполі.
Там, далёка, ў пустыні сухой,
Дзе вецер гарачы на волі,
Плача Фатх і бедная Сулейма
Над сынам сваім у юдолі.
Праклінае мяне ў труне.
Праклінае мяне ў палёце.
Праклінае мой край,

Праклінае народ мой хароши.
Зірні.., як ластаўкі ў небе лунаюць
Над правадамі.
Напэўна, заплоціц Табе за мяне.
Талоны на грэчку і льготы...
– Кончаем обряд, – ваенком
загадаў, –
Он долг свой отдал.
Он умер, как все патриоты.

1988 г.

(З ЦЫКЛУ „МЕНСК”):

Шэрая патыліца

Я пайшоў пагуляць
па любімых мясцінах.
Але на Дамініканскай
Заўважыў перад сабой
шэрую патыліцу.
Яна засланяла муры.
Тады я спусьціўся ўніз
у Траецкі квартал.
Але нічога ня ўбачыў
з-за шэрай патыліцы.
Зайшоў у карчму –
Шэрая патыліца загарадзіла вакно.
Тады я загаварыў з сябрам.
Але ніяк ня мог убачыць
яго аблічча.

Замінала патыліца.
Нічога ня зробіш.
Ехаў дадому і назіраў,
Як трасеца перада мной
шэрая патыліца.
Аж вушы варушаща,
нібы лакатары.
Вышаў раней,
так спракудзілася.
Прыйшоў,
а на лесьвіцу не прабіцца,
У дом не зайсьці –
адна патыліца.
І тут я ня вытрымаў.
Як даў па патыліцы,
Толькі гузікі зазывінелі.
І падумаў:
От дурны,
трэ’ было адразу даць.

1986 г.

(З РОЗНЫХ ЦЫКЛАЎ)

Страла

Нацэліў вастрыё стралы
У неба.
І звонка зазывінё мой лук.
Імкліва пёркі зынкілі ў бядзоныні.
Куды ж ляціць страла?
О, цяжкае зямное прыцягненне!
Ты падаеш назад.

1982 г.

Рака Гаўя.

(фота З. Пазняка, 1964 г.)

Водар настурцыі

Дождъык ноччу адшумеў.
Толькі выйшаў на ганак
чучв сьвет –
Тонкі водар настурцыі
ў летній цішы
Над срабрыстай расой стаіць.

1983 г.

Паўдзённая цішыня

Вось затока Гаўі.
У люстры вады нерухома застыла трысцё.
Раскрываеца белы гарлачык,
І крылы стракоз шапацяць
над плакучай вярбай.
Не гайдaeцца бурая раска
Ля сцябла асакі.
Моцна плюснуў шчупак.
Гэты гук, нібы стрэл у цішы.

Зімоваяnoch у дома

Месячны бляск на падлозе
І цень крыжавіны вакна
Мройна спаўзаюць
пад цёмны парог.
Усяленская ціша ў доме начным.
Срэбрам іней блішчыць
на галінах рабін.
Выглядаю на двор:
Аж іскрыца асьнежаны тын.

1983 г.

Туга па роднай старане

Што можа быць страшней
У роднай старане

Тугі па роднай старане.
Што можа быць цяжэй
За адзіноту
Не ў адзіноце.
Пагавару я сам з сабой,
І не ў самоце дзень міне.
Што можа быць цяжэй
Тугі па роднай старане.

1981 г.

Ноччу іду па зімовым лесе

Вечер начны наляцеў
На зас্তнежаны ельнік,
На дуб векавы.
Зашумеў, як жывы.
Цымяна выглянуў месяц з-за хмар.
Агартае дрымота мяне і спакой –
Прачынаюцца продкі ў крыві.
Дружы, лес дарагі,
Пагаворым на мове з табой.

1984 г.

КОБРЫН: „ДЛЯ РАСЕІ – ПАЛКАВОД-ЗЕЦ, А ДЛЯ НАС – ЗАБОЙЦА”

У Кобрыне пачалося будаўніцтва так званага сувороўскага праваслаўнага храму. Гэтае паведамленыне на „Свабодзе” выклікала шырокое абмеркаваныне ў Беларусі. Грамадзкае таварыства „Бацькаўшчына”, Таварыства беларускай мовы і Саюз беларускіх пісьменнікаў з'вярнуліся з адкрытым лістом да мітрапаліта Філарэта – яны патрабуюць спыніць будаўніцтва храму-помніка. Аналягічныя звароты накіравалі прэм’ер-міністру Сяргею Сідорскаму, упаўнаважанаму ў справах рэлігіі і нацыянальнасцяў Леаніду Гуляку, а таксама кіраўнікам выканавчай улады Берасцейскай вобласці і Кобрына.

(Паводле радыё Свабода. Вячаслав Кулік)

ФАШЫЗМ У РАСЕІ

У Санкт-Пецярбурзе расейскія фашисты цяжка паранілі антыфашиста. Малады чалавек Іван Елін, вядомы антыфашистоўскім поглядамі, вяртаўся дахаты пасыль гуманітарнай акцыі на карысць бедных. На яго напалі „рускіе ребята” і нанеслі больш за дзесяць нажавых ранаў, юнак знаходзіцца ў цяжкім стане ў шпіталі.

Вуліцы расейскіх гарадоў усё больш нагадваюць Нямеччыну 1920-30-х гадоў. У гэтай сувязі няхай „скептыкі” пачытаюць артыкул Зянона Пазняка „Небяспека расейскага фашизму”. Артыкул змешчаны на старонцы „Беларускай Салідарнасці”, а таксама на старонцы pbpf.org.

Цікава, што ўпершыню за апошнія гады газета „Нар. Воля” таксама надрукавала палітычны артыкул Зянона Пазняка, і менавіта пра расейскі фашизм (11 студзеня 2007 г.). Але „істінныя демократы” не маглі проста пазнаёміць чытачоў з аналітыкай аўтарства сп. Пазняка. Пад тэкстам артыкула яны падвесілі ў паўтары разы большыя па аб'ёму „камэнтары спэцыялісту”. Забясьпечыла камэнтары вядомая спэцыялістка па брудных справах М. Коктыш. А „камэнтары” проста вартыя адзін аднаго. С. Касцяна, вядомага неадукаванага бальшавіка-цемрашала мы цытаваць ня будзем. Таксама як і В. Ухналёва, дырэктара Фонду інтэграцыі Беларусі і Расеі. Хітранька выказаўся Ул. Лабковіч, юрист з псеўда-БНФ Вінцку Вічоркі: „Прыпісваець сёньняшнію беларускую апазыцыю да нейкіх „маскоўскіх праектаў” памылкова...” З той жа груповачкі падала голас Т. Ваніна: „Расея – наша суседка. І ад гэтага факта нам нікуды ня дзеца. І калі ты сапраўдны палітык, то мусіш будаваць адносіны з усімі краінамі, нават калі іх кірауніцтва цябе нечым не задавальняе”.

Для гэтай публікі расейскага фашизму няма, а думкі сп. Пазняка і іншых беларускіх патрыётаў пра небяспеку расейскага фашизму – „навязлівая ідэя”. Цікава атрымліваеца: нават на афіцыйных расейскіх тэлеканалах і ў газетах абміркоўваеца „апошняе злачынства фашисты ў Пецярбурзе”, а для гэтай публікі, што адзначылася ў „Нар. Волі”, „такой звязы не існуе”.

Хроніка рускага фашизму

Маскоўскія фашисты зьдзейснелі чаргове злачынства. 21 студзеня на вуліцы „рускіе ребята” напалі на падлётка і зарэзалі яго. Матывы зразумелія. Армянін Артур Марцірасян жыў з сям'ёй у Москве, вучыўся ў сёмай класе маскоўскай школы. Што там нядайна пісалі ў „Нар. Волі” розныя пісачыкі? – „расейскі фашизм – гэта навязлівая ідэя Зянона Пазняка...” Падстайную псу́дуапазыцыю трэба было б носам тыцнуць у крывавую Москву. Можа быць і зразумелі б нешта. Хаця... не тая парода.

Янка Базыль

10% ДЛЯ РАСЕЙСКІХ ТУРЫСТАЎ.

Аўстрыйца ня хоча расейскіх алкаголікаў. 9 лютага на расейскіх тэлеканалах забілі трывогу. Папулярная аўстрыйская горнальніжная курортны і мініс-

тэрства турызму Аўстрый заявілі аб усталяваньні квоты на „одыхаючых” з Расеі. У будучым у гэтых месцах іх павінна быць ня больш за 10% ад агульнай колькасці турыстаў. Цяпер гэты адсотак складае больш за 50%.

Аднак, гэта ня значыць, што расейскія рабочыя, слянне і акладмічная інтэлігенцыя масава ездзяць на лыжах у аўстрыйскіх Альпах. Не, проста кліенты з цывілізаваных краінаў больш не прыяжджаюць у Аўстрію. Засталіся толькі „рускіе ребята” (крамлёўцы, лубянцы, кілеры, злодзеи, мафіёзы), якія штурмуюцца пачакамі крывавых даляраў, але здолелі напалохаць усіх астатніх зўярапейцаў сваім п'янствам, хамствам і агрэсіўнасцю (яны праста паводзяць сабе „как дома”).

Аўстрыйцы палічылі за лепша адмовіцца ад п'яных рускіх „кодлаў”

Фота: Алеся Мілаш

Горадня.

і вярнуць сваю добрую славу камфорных зонаў адпачынку. Яны ўмеець глядзець у будучыню і падлічаць страты на фоне ціперашніх нібыта шалённых прыбыткаў на ўсходніх алкашах. Эх, як замітусілася Москва! У той жа дзень па расейскіх тэлеканалах пачалі трансляваць нейкія аўстрыйскія тэлефонныя галасы пра тое, што „усё гэта не так, квоты ня будзе, мы рады бачыць у сябе расейскіх турыстаў...” Расецы б маўчалі ў хустачку пра аўстрыйскую квоту, але пра гэта пачалі ўжо паведамляць ангельскія газеты (вось вам за атамную вайну ў цэнтры Лёндана). Цяпер маскоўскія афіцыёз (і ня толькі з турыстычнай індустрый) актыўна выкручваеца і блытае съяды. Але ніяма куды дзяявацца. Пасыль нядайней шумнай паліцыйскай ablavy ў французкім Куршавэле, дзе спэцназ заваліў на падлогу нарыльскага мільянара і віцэ-старшыню Маскоўскай Думы, „зачыстка” расецаў на заходніх курортах працягваецца. Эўрапейцы стамліся ўжо ад дэсанту маскоўскіх, піцерскіх і сібірскіх „курортнікаў”.

Янка Базыль

З Ъ М Е С Т

1. А. Лукашэнка мусіць адказаць за фальсіфікацыю прэзыдэнцкіх выбараў 19 сакавіка 2006 г.	1
2. Патрабаваныя аб адказнасці за фальсіфікацыю выбараў	2
3. Зянон Пазняк. Небяспека для Беларусі.	3
4. Юры Беленъкі: „З Балта-Чарнаморскім калектарам мы ня мелі б сур’ёзных праблемаў у энергетыцы	4
5. Янка Базыль. У Вене аб’явіўся апазыцыянер Беларусі і прыхільнік Москвы	5
6. Валеры Буйвал. Ярмошына пахваліла ўдзельнікаў рэжымнай фальшыўкі	5
7. Янка Базыль. Стратэгія супраць Беларусі	5
8. Лютаўскі Сойм Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ	7
9. Галіна Пазняк. Беларусь у сэрцы	7
10. Янка Базыль. Ліцэйская Салідарнасць	11
11. Зянон Пазняк. У чым сутнасць нафта-газавай вайны паміж рэжымам Путіна і Лукашэнкі	11
12. Валеры Буйвал. Паралельна жыцьцё	12
13. Зянон Пазняк. Аб антыбеларускай палітыцы Расеі і змаганні супраць яе	12
14. Леакадзія Мілаш. Калядкі ў Таварыстве	13
15. Зянон: Выбраныя вершы вясэмідзесятых гадоў	13
16. Кобрын: „Для Расеі – палкаводзец, а для нас – забойца”.....	15
17. Юрка Марозаў. Фашызм у Расеі	16
18. Валеры Буйвал. 10% для расейскіх турыстаў	16

Нумар аддрукаваны пры падтрымкы беларускай фундацыі імя Рамуальда Траўгута.

Беларускія Ведамасці

Беларускае выданыне

У супрацоўніцтве з Беларускім Выдавецтвам Таварыствам ў Амэрыцы

Рэдакція: Зянон Пазняк, Галіна Палачаніна

Адрас рэдакцыі: 02-017 Warszawa, Al. Jerozolimskie 125/127

тэл./факс: (+48 22) 628 76 73